СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 76. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го КВІТНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 23, 1987 No. 76. VOL. XCIV.

ПОІНФОРМУВАЛИ КОНҐРЕСМЕНА ПРО ДОЛЮ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Під час зустрічі з конгресменом Л. Кофлином (зліва): Уляна Мазуркевич, Віра Андрейчик і Христя Сеник.

Філядельфія (КОНЛПУ).

У середу і четвер, 8-го і 9-го квітня ц.р. перед виїздом 20-членної делеґації американських законодавців, яку очолює Джім Райт з Тексасу, до Мадриду, а відтак до Києва (два дні), Москви і Західнього Берліну, члени філядельфійського Комітету Оборони Національних і Людських Прав України, мали зустріч з Лореном Кофлином, республіканським конгресменом з Пенсильванії, який є членом згаданої делеґації.

Конгресмен Кофлин вже довгі роки співпрацює з філядельфійським комітетом. На прохання членок комітету конгресмен Кофлин „адоптував" родину Руденків та декілька разів пробував сконтактуватися телефонічно з ними.

Конгресмен поінформував членок комітету, що делеґація буде мати зустріч з Володимиром Щербицьким і попросив, щоб членки комітету передали йому список прізвищ дисидентів, які живуть в Києві і з якими він постарається сконтактуватися. Цей список був також переданий голові делеґації Джиммові Райтові.

Членки поінформували конгресмена про теперішню ситуацію родини Руденків, Йосифа Терелі та Данила Шумука і просили щоб делеґація домагалась, щоб совєти звільнили всіх політв'язнів з табору Перм-36, та дали дозвіл Шумукові і Терелі виїхати на Захід.

Порушені були ще такі справи: консулят в Києві, моряк Мирослав Медвідь, нуклеарна катастрофа в Чорнобилі та Тисячоліття Хрищення України.

Прощаючись з членками комітету, конгресмен Кофлин подякував за передані йому інформації та приобіцяв зустрітись з членками по приїзді із Совєтського Союзу.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ СПЕЦІЯЛІСТ ВИСЛОВЛЮЄ СУМНІВ ЩОДО ПІДПИСУ І. ДЕМ'ЯНЮКА НА ВИКАЗЦІ

Єрусалим, Ізраїль (АН-ЧЕЙН, тел.). — Ізраїльський експерт в питаннях автентичности документів заявив тут на процесі Івана Дем'янюка у вівторок, 21-го квітня, що він сумнівається щодо автентичности його підпису на виказці з Травників після дуже ґрунтовної її перевірки.

Натомість він ствердив „на 100 відсотків" правдивість двох інших підписів на виказці — команданта табору Штрайбеля і підстаршини Тойфеля.

Амнон Бецалелі, директор лябораторії державного центру кримінальних упізнань, був покликаний прокуратурою до свідчень про виказку, що її Ізраїль отримав від СССР за інтервенцією американського мільйонера Арманда Гаммера. Це був перший день процесу після 12-денної перерви на свята.

А. Бецалелі, який очолює згадану лябораторію від 1977 року, описав в подробицях інструменти, які вживаються в лябораторії, стверджуючи, що ця лябораторія вивінувана найбільш модерним устаткуванням і що за 10 років не було ні одного випадку помилкового дослідження. Він їздив до Німеччини і там порівнював підписи Штрайбеля і Тойфеля з іншими ними підписаними документами, і на цій підставі встановив їхню 100-відсоткову автентичність.

Він мав до диспозиції 50 підписів І. Дем'янюка — німецькою, українською і англійською мовами. На підставі дуже ґрунтовної перевірки, однак, Бецалелі знайшов подібність тільки в букві „е", а у всіх інших значну відмінність, зокрема в буквах „Д", „н", „ю" і „к". Тому він, на запит судді Дова Лєвіна, сказав, що існує „допустима можливість", що цей підпис є підфальшований.

Раніше, коли Бецалелі свідчив про автентичність підписів Штрайбеля і Тойфеля, прокуратор Міхаель Шакед старався на цій базі встановити автентичність цілої виказки, але суддя Лєвін відкинув цю пропозицію, заявляючи, що інші аспекти виказки можуть бути фальшиві.

Щодо печаток на знімці, які не сходяться, Бецалелі висунув здогад, що клей під знімкою міг висохнути, і вона відпала, а совєтські „спеціялісти" її не дуже точно приліпили свіжим клеєм. Суддя Лєвін тут висловив сумнів, щоб так неуважно совєти поводились з тим унікальним і єдиним того роду документом у світі. Бецалелі ствердив, що текст на цих двох печатках, які є ідентичні, є автентичний, хоч на одній з них, в одному слові, букви „Н" і „Г" є переставлені.

Наступного дня мало початись перепитування обороною, а відтак правдоподібно будуть свідчення спеціялістів від паперу і чорнила. Оборона має теж своїх спеціялістів з тих ділянок.

Вміжчасі газета „Еліот Ахаранот" помістила відбитку з листи воєнних злочинців, що її знайшов архівар Вілліям Турчин з прізвищем німця Альфреда Білліца і його ідентифікацією як „Івана Ґрозного". Газета подала також, що В. Турчин має копії заяв трьох вже мертвих свідків, що Білліц був „Іваном Ґрозним" у Треблінці.

К. ЛІННАСА ДОСТАВИЛИ ДО ЕСТОНІЇ

Москва. Совєтське пресове агентство ТАСС повідомило, що насильно депортованого із З'єднаних Стейтів Америки до комуно-московської імперії Карла Ліннаса, естонця, якому Бюро спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) Департаменту справедливости закидало співучасть у воєнних злочинах, які він закрив під час отримування американського громадянства, привезли до Таллїну, столиці Естонії, де відбудеться переґляд його засуду з 1962 року. Як відомо, в цьому році совєтський так званий суд засудив Ліннаса у відсутности до смертної кари за те, що він нібито був комадантом одного з концтаборів в Естонії Тарту, де займався вбивствами жидів й інших, призначених гітлерівцями на знищення.

В окремому повідомленні ТАСС, базованому на розмові з головним прокурором СССР говориться, що Ліннас, чи хтось в його імені вніс прохання про помилування, але у випадку такого роду злочинів, яких він, мовляв, допустився під час Другої світової війни, Ліннаса, правдоподібно покарають смертю, тобто головна прокуратура і Верховна Рада СССР залишать в силі вже винесений в 1962 році вирок смерти.

Раніше представник міністерства закордонних справ Ґеннадій І. Ґерасімов заявив, що К. Ліннасові дадуть можливість внести апеляцію до голови Президії Верховної Ради СССР, але засуд смерти винесла найвища судова інстанція в Естонській ССР, тобто найвищий суд і тому тепер тільки ця інстанція має право потвердити своє раніше рішення або наново переглянути справу Ліннаса. З інформації ТАСС не можна було зробити висновку, чи Ліннаса судив військовий чи цивільний суд в 1962 році.

Представники жидівських організацій ЗСА, а також жидівське „лобі" в Білому Домі, Палаті Репрезентантів і Сенаті, з допомогою ОСІ, яке базує свою працю на „документах" КҐБ, настоювали на депортації Ліннаса якраз до Совєтського Союзу, а не до іншої країни, як це спочатку пропонував генеральний прокуратор ЗСА Едвин Міз кажучи, що свободолюбна країна не може з легкої руки видавати людей на видиму смерть, тим більше, що К. Ліннас вже був засуджений на смерть і проти нього ввесь час велася в СССР неперебільчива кампанія.

Очевидно, всякі арґументи балтицьких груп і американських поміркованих політиків не мали впливу на розбурхані пристрасті згаданої групи.

Також ТАСС й інші совєтські засоби масової інформації, змінили тон своєї пропаґандивної кампанії проти ЗСА, заповідаючи тісну співпрацю СССР з американською судовою системою, „яка дала докази, що спільною співпрацею можна буде притягнути до кримінальної відповідальности також інших воєнних злочинців".

Деякі розважні коментатори вже починають звертати увагу на помилки, яких допускається американська державна система у відношенні до комуно-московської імперії, яка зуміла закописати декого своїми „мирними ініціятивами", ґорбачовською „гласністю" і масивною пропаґандивною кампанією та шпигунством на території ЗСА.

І. Геращенко виступить в Бавнд Бруку

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — У Провідну неділю, 26-го квітня, присвячену також і першій річниці трагічної катастрофи в Чорнобилі, як повідомляє Митрополича Канцелярія УПЦ, виступить Ігор Геращенко, чоловік правозахисниці і поетки Ірини Ратушинської, який подасть дані про цю подію. І. Геращенко був у Києві під час катастрофи в Чорнобилі. Його представить Владика Мстислав на жалобному вічу в Домі Української Культури в год. 1-ій по полудні.

Соборна Архиєрейська Св. Літургія відбудеться о год. 9:30 ранку, після зустрічі Владик (9-та год. вранці). Загальна Панахида, в якій візьме участь духовенство українських церков і яку очолюватимуть Блаженніший Митрополит Мстислав, Архиєпископ Константин і Єпископ Антоній, відбудеться о год. 11:30, а в год. 12:30 розпочнуться відправи Панахид над окремими могилами.

Терен довкола Дому Української Культури (в'їзд з Дейвидсон вулиці) призначений для паркування автомобілів за три дол. від авта. Кожна особа, яка знаходитиметься на цвинтарі, мусить мати святкову стрічку, ціна якої 1 дол. Гроші з продажу цих стрічок, в першу чергу, будуть вжиті для очищення і впорядкування цвинтаря після Провідної неділі.

РАДІОПРОГРАМИ ПРО ЧОРНОБИЛЬ

Глен Спей, Н. Й. — У неділю, 26-го квітня ц.р. у першу річницю нуклеарної катастрофи в Чорнобилі будуть передані дві радіопрограми інформативного характеру для американських слухачів. О год. 9:30 рано з радіостанції в Монтісело, на хвилі 97,3 ФМ Зенон Голубець говоритиме про чорнобильську катастрофу. О год. 3:30 по полудні, із радіостанції в Либерті, WVOS, на хвилі95, ФМ буде передана програма про Чорнобиль, яку підготовили Ярослав Ґавур і Єлисавета Ґеба. Обі програми спонзорують усі місцеві організації.

Бунт арґентинських військових закінчився

Буенос Айрес. — Президент Арґентини Рауль Альфонсін оголосив, що старшини, які збунтувалися, погодилися здатися і стати перед судом.

Р. Альфонсін виступив з цією заявою перед 400-тисячною юрбою, що заповнила площу біля офіціяльної резиденції президента — Каса Росада. Альфонсін стояв на балконі в оточенні міністрів свого уряду і говорив: „Я прошу всіх вас вернутися по домах, поцілувати дітей і відсвяткувати Великдень. В нашій країні не повинно бути і не буде кровопролиття. Щасливої Паски!".

Перед тим як виступити перед народом, Альфонсін, вибраний президентом у 1983 році (після того, як країною довгі роки управляла військова хунта), особисто відвідав піхотне училище недалеко від Буенос Айреса і зустрівся з старшинами, що збунтувалися.

Бунт почався у четвер, 16-го квітня, коли один з старшин військово-повітряних сил відмовився прибути на виклик у суд, де йому повинні були пред'явити обвинувачення за злочини, вчинені до 1983 року.

Коли цивільний уряд прийшов до влади, він оголосив, що будь-який непослух щодо військових законів буде розглядатися як бунт. Тому хоч згаданий старшина і його товариші в 14-му військово-повітряному полку в Кордові і в піхотному училищі в ці дні не виступали зі зброєю, їх визнали бунтівниками і вони можуть бути притягнені до судової відповідальности за непослух.

Великий натовп очікував повернення в Буенос-Айрес Альфонсіна. Журналісти порівнюють радість арґентинців, які почули про закінчення бунту, з тим, що творилося в країні минулого літа, коли футбольна збірна дружина виграла першість світу.

Невідомо, що чекає старшин, які минулого четверга оголосили про непослух владі. Багатьох з них Альфонсін зарахував у своєму виступі до „героїв війни за Фолклендські острови" проти Великобританії у 1982 році, що також вказує на його бажання зм'якшити гостроту конфлікту.

Політичні, профспілкові лідери і провідні промисловці підписали в неділю, 19-го квітня, петицію, в якій осуджують бунтівників і закликають країну до єдности.

КОНЛПУ відзначить річницю катастрофи в Чорнобилі

Філядельфія (КОНЛПУ). Філядельфійський комітет Оборони Національних і Людських Прав України відзначить першу річницю нуклеарної катастрофи в Чорнобилі Панахидою при свічечках у неділю, 26-го квітня ц.р., о год. 7:30 вечора, тут перед будинком незалежности, при Маркет вул. між 5-ою і 6-ою вулицями у Філядельфії.

Панахиду за душі померлих від нуклеарної радіяції відправить о. д-р Митрат Іван Біланич. Конгресмен Б. Борскі з Пеннсильванії обіцяв прибути та разом з українцями відзначити цю трагічну подію.

Комітет надіється на чисельну участь української громади Філядельфії й околиць, щоб разом з комітетом вшанувати жертви Чорнобиля і тих, які потерпіли від цієї нуклеарної катастрофи.

Відбулися організаційні збори Чикаґської Округи

Чикаґо. Чикаґський Окружний комітет відділів УНС відбув організаційні наради 28-го лютого ц.р. тут у залі української православної церкви св. Володимира. Зборами проводив голова округи Іван Ґавалюх, секретарював Роман Припхан. На зборах були присутні члени Головного Уряду: головний предсідник УНС д-р Іван Флис, заступник головного предсідника Мирон Куропась заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен і головний контролер Анатолій Дорошенко.

І. Ґавалюх, відкриваючи збори, заявив, що найважливіша фаза нашої діяльности є перед нами — це започаткування програми професійних продавців забезпечення УНС. Голова дав перегляд осягів організаційної діяльности в 1986 році і першого місяця 1987 року висловив признання секретарям відділів, які зорганізували п'ять або більше нових членів в 1986 році. Потім І. Ґавалюх сказав, що головною точкою цих зборів було — представити всім секретарям Стефана Я. Богача, який з 1-го лютого ц.р. перебрав обов'язки обласного репрезентанта УН-Союзу на Чикаґо й околицю. Заступник головного предсідника М. Куропась підкреслив бажання С. Богача присвятитися праці для УНС, називаючи його амбітним, серйозним, кваліфікованим для такого роду праці, а передусім — українцем. Заступниця головного предсідника Г. Пашен додала, що УНС збільшить фінансові фонди на організаційний департамент, бо будуть наймати на працю професійних продавців забезпечення в збільшенному числі. А. Дорошенко привітавши С. Богача, сказав, що після 12 років Чикаґо нарешті має професійного аґента для продажу забезпечення, що є позитивним явищем.

Потім промовляв д-р І. Флис, головний предсідник який ствердив, що УНС-оюз крокує впевнено вперед.

У своєму слові д-р І. Флис вияснив нову систему обез-

(Закінчення на стор. 8)

КОНЦЕРТ У ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк. — Із Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що тут у п'ятницю, 24-го квітня ц.р., о годині 7-ій вечора, при 136 Друга авеню, відбудеться концерт музики на бандурі віртуоза цього інструменту св.п. д-ра Зиновія Штокалка, на його власних звукозаписах. Вступне слово, пояснення і технічне оформлення інж. Лева Майстренка.

Нюйоркська преса пише про українських бандуристок

Ню Йорк. — В місцевому популярному щоденнику „Нюздей" з 2-го березня ц.р. вміщена обширна стаття пера Крістофера Беллітто п. н. „В мелодії з минулим: українська бандура", прикрашена знімкою Наталі Дмитріюк враз із її бандурою.

Н. Дмитріюк з бандурою

У статті-репортажі автор тепло розповідає про Н. Дмитріюк, її українське походження та її погляди на гру на бандурі, як частину плекання українських традицій та родинних сантиментів. Н. Дмитріюк тепер є одним із інструкторів Кобзарської Школи в Ню Йорку, тому американський журналіст подає точні інформації про заложення цієї школи Миколою Чорним і про її розвиток та значення. Дальше американські читачі довідуються про саму структуру того рідкісного для них інструменту та про історію українського кобзарського мистецтва з XVI сторіччя. У розмовах із Лідією та Миколою Чорними, як теж із Ксенею Йовик, К. Беллітто дістав точні пояснення про пов'язання кобзарського мистецтва з історією України і про заборону кобзарських дум в Україні під окупацією совєтської влади.

Саме тому — закінчує автор свою статтю — бандура стала так любленим та популярним інструментом серед українських іміґрантів.

Н. Дмитріюк, яка тепер всеціло посвятилася музиці та кобзарському мистецтву працювала впродовж одного року, як асистент редактора в „Українському Тижневику".

У СВІТІ

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА УСІ заходи уряду, кількість народин в Китайській Народній Республіці знову збільшилася, а тим самим збільшився частинно і приріст населення в найбільшій чисельно комуністичній країні світу. Західні спостерігачі кажуть, що збільшення народин причинилась поправа економіки і підвищення життєвого рівня робітників і селян. Ці дві верстви, як тільки відчули, що вони можуть забезпечити більшу родину, не вдовольнялись одним чи двома дітьми, приписані їм урядом, а розводили більші родини, дуже часто порушуючи закон держави, яким китайські лідери намагаються реґулювати приріст населення.

НАМАГАННЯ ЯСІРА Арафата, лідера Палестинської Визвольної Організації, об'єднати, або хоч погодити між собою розсварених керівників різних фракцій ПВО, частинно увінчалися успіхом. Не конґресі ПВО в Альжирі дві великі фракції, які два роки тому заявили, що більше не виконуватимуть зарядження головної команди Я. Арафата, повернулись у склад ПВО, інші правдоподібно приступлять до об'єднання, може навіть у процесі тривання конґресу, або після його закінчення. В кожному разі усі вони парадно вітали Арафата коли він увійшов на залю нарад і ніхто не опротестовував його авторитету в Раді ПВО, що її палестинці називають „парляментом". Бурю оплесків викликала заява Арафата, що збройні сили ПВО будуть боротися проти Ізраїля так довго, поки не буде встановлена палестинська держава.

ГРУПА ФІЛІППІНСЬКИХ старшин і вояків у числі понад 50, пробували заініціювати переворот у Філіппінах і усунути від влади теперішнього президента Коразон Акіно. Усі заговірники були прихильниками колишнього президента Фердінанда Маркоса, який перебуває з родиною і найближчими співробітниками на Гаваях. Заговірники на тяжкому панцерному возі в'їхали на територію оборонної фортеці Боніфаціо, захопили квартиру армії, притримали кільканадцятьох льояльних до Акіно старшин, випустили з військової тюрми усіх в'язнів і закликали через військову радіостанцію інших вояків пристати до їхнього гурту. Вміжчасі наспіли інші військові частини вірні урядові, оточили фортецю і відкрили вогонь по бунтівниках. У висліді перестрілки загинуло декілька вояків. 10 старшин і вояків здались в полон, а з рештою дала собі раду військова поліція. Головне командування пізніше заявило, що уряд поробить заходи, щоб подібна ситуація не повторилась в інших частинах країни.

В АМЕРИЦІ

ПОЛІТИЧНІ КОЛЮМНІСТИ Ровленд Еванс і Роберт Новак, відомі своєю обізнаністю в закулісних вашінґтонських справах, пишуть в газеті „Ню Йорк Пост", що сенатор-республіканець Роберт Дол, який добивається номінації кандидатом на президента, якщо буде номінований, то, можливо, запропонує професорові Джорджтавнського університету Джін Киркпатрик стати кандидатом на віцепрезидента. Р. Еванс і Р. Новак відзначають, що в питаннях внутрішньої політики Дж. Киркпатрик дотримується поміркованих поглядів, але у справах зовнішньої вона є консервативних поглядів і цілком підтримує політику Р. Реґена.

СЕНАТОРИ-ДЕМОКРАТИ внесли на розгляд резолюцію, в якій пропонують створити пост секретаря департаменту боротьби з наркотиками. Білий Дім оголосив, що виступить проти такої пропозиції. „Якщо сенатори проголосують за, то я пораджу Президентові реаґувати так само, як і в минулому, — накласти вето, — сказав Ґері Бавер, дорадник Президента у внутрішніх справах. — Ми вже маємо людину, яка відповідає за проведення боротьби з наркотиками. Це — Президент". 27-го березня президент Роналд Реґен видав наказ про створення Крайової ради у боротьбі з наркотиками. До її складу входить багато високопоставлених чинників. Це і секретар Департаменту справедливости Едвин Міз, і секретар Департаменту охорони здоров'я Отіс Бовен, і представники федерального управління в справах боротьби з наркотиками. Білий Дім вважає, що створення спеціяльного департаменту лише ускладнить координацію дій всіх причетних до проблеми організацій.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН настроєний оптимістично щодо перспективи укладення договору про роззброєння з Совєтським Союзом. „Я думаю, що є причини до надії. Перший раз за довгі роки появився совєтський лідер, який дійсно хоче визволити світ від зброї", — сказав Президент репортерам. Цього тижня Р. Реґен відбуде спочатку нараду з лідерами Конґресу, а потім почнеться одмін думками з лідерами країн-союзниць. Темою розмов, зустрічів і переговорів буде ліквідація в Европі ракет з нуклеарними боєголовками. Европейські союзники ЗСА відкрито висловлюють свої побоювання у зв'язку з величезною перевагою країн Варшавського Пакту щодо звичайних видів зброї, — танків, артилерії, літаків тощо. В той же час серед багатьох законодавців панує оптимізм у відношенні до переговорів. Вважають, що якщо після консультацій з союзниками ЗСА прийдуть до заключення про можливість підписання договору з СССР, то угода може бути підписана уже в цьому році. В тому випадку совєтський лідер Міхаїл Ґорбачов прибуде в З'єднані Стейти Америки для її підписання.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ПРЕЗИДЕНТ Роналд Реґен підняв тариф на ряд виробів японської електронічної промисловости, що імпортуються в З'єднані Стейти, до Токіо прибули полагоджувати відносини між двома країнами американські торговельні представники, а у Вашінґтон прибули високопоставлені японські діячі. У понеділок, 20-го квітня, віцепрезидент Джордж Буш прийняв колишнього японського міністра закордонних справ Сінтаро Абе. Після їх розмови Дж. Буш зустрівся з репортерами і сказав, що, на його думку, суперечка з Японією з приводу торговельних тарифів може бути в скорому часі полагоджена. У понеділок ЗСА попередили Південну Корею про можливі заходи у зв'язку з величезним торговельним дефіцитом ЗСА у двосторонній торгівлі.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00 Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чи не завеликий оптимізм?

Президент Роналд Реґен завів такий звичай, що кожної суботи перед полуднем виголошує через радіо коротку промову, в якій заторкає найактуальнішу, на його думку, проблему. Ті суботнішні промови до народу є наче рекомпесантою за дуже рідкі пресові конференції, які хвилюють і денервують однаково Президента, як і прихильну йому більшість суспільства нетактовними, напастливими та ароґантними запитами журналістів, які керуються критерієм сенсаціоналізму чи навіть скандалістики, а не національно-державного інтересу, до якого належить зберігати повагу самої президентури.

У суботу, 18-го квітня ц. р., президент Реґен виголосив знову таку радіопромову, може навіть трохи довшу, як звичайно. Стрижнем цієї промови була подорож державного секретаря Джорджа Шулца до Москви, його переговори з совєтським міністром закордонних справ Едвардом Шеварднадзе а самим Ґорбачовим. Реґен кількакратно згадував, що Шулц докладно поінформував його про хід розмов у Москві і після того у головній квартирі НАТО у Брюсселі. І Реґен висловлювався дуже оптимістично про шанси недалекого підписання — як він заявив — „історичного" нового договору з СССР про ліквідацію різних ракет (на середню і близьку віддаль) та про вигляди на успіх дальших переговорів у Женеві про ліквідацію чи обмеження ракет на далеку віддаль. Реґен згадав виразно про можливість нової конференції на вершинах.

Але тут же він запевняв, що він в'яже поправу взаємин з СССР з проблемою прав людини в СССР та з ситуацією в Афганістані, Етіопії, Анґолі і Нікараґуа: всюди там, треба переговорити завести тривкий мир і спокій — на базі пошанування прав людини.

Роналд Реґен відомий із свого оптимізму. Це подобається людям і тому своєму оптимізмові він завдячує велику частину своєї популярности. І на підставі існуючих фактів можна признати Президентові, що в останньому часі зросли шанси на якесь домовлення між ЗСА і СССР щодо редукції деяких родів стратегічної зброї в Европі, бо — як видно з різних познак — Ґорбачову треба мати атут на пленумі Політбюра і в широкому підсовєтському суспільстві, що він має успіх в ділянці закордонної політики і зменшує загрозу нападу збоку „імперіялістів" (це в совєтській термінології) — американців). Але сподіватися такої демократизації відносин в СССР, як її уявляє собі Реґен, це побожне бажання. Трудно повірити, щоб в СССР обмежено компетенції і змінено методи поведінки КҐБ. Речники совєтського уряду виразно заявили, що не може бути мови про загальну амнестію для політв'язнів, що перебувають у численних ҐУЛаґах.

Ще менше можна сподіватися поступок Москви у ділянці відтягнення своїх військ, чи військ підлеглої Москві Куби (Анґоля). Це правда, що окупація Афганістану коштує Москві страшні гроші і страшні людські жертви. Але відтягнення Ґорбачовим військ із Афганістану без запевнення, що Афганістан далі буде комуністичний і залежний від Москви, на такий хід Ґорбачов не піде, бо це могло б йому коштувати втрату влади в Кремлі. Тим паче він не виречеться давнього принципу совєтської політики: „Що моє — то моє, а що твоє — про це можемо говорити". Кремлівські володарі розуміли і далі розуміють тільки одну мову: мову сили. І тут Каспар Вайнберґер каже святу правду: кожне послаблення американського збройного арсеналу є заохотою для Москви до дальшої експансії. Оптимістичну промову президента Реґена треба розуміти, що він не міг промовляти іншим тоном на день перед святом Великодня. Але щоб здійснився оптимізм Реґена — треба би, щоб закордонна політика СССР виреклася свого експансіонізму. Чи це можливе? „Демократизація" потрібна Ґорбачову як засіб боротьби з поганою економічною ситуацією в СССР. Договір щодо зброї потрібний для пропаґанди, для скріплення персональної ситуації Ґорбачова і частинно — для заощадження грошей, коли вичерпуються резерви золота. Але сподіватися зміни цілої системи СССР і його принципових засновків закордонної політики — це надія без поважних реальних основ.

„НАДІЄМОСЯ, ЩО ПРОДОВЖАТЬ ТЕ, ЩО ПОЧАЛИ"

„Поволі в нас зростає надія, — каже жінка одного з політичних в'язнів в Україні, — щоб тільки продовжували те, що почали!"

Правда, її чоловік не належав до групи совєтських політв'язнів, яких звільнили останніми тижнями. Але окрема комісія зараз переглядає „справи" 600 ув'язнених за „антирадянську пропаганду".

Дотепер нова ситуація не торкає в'язнів у психіятричних лікарнях — ув'язнених часто без процесу — та релігійних і політичних в'язнів, що находяться в кримінальних таборах за зфабриковані „злочини".

Деякі політв'язні, що відбувають заслання, дістали листи від районових прокурорів з повідомленням про укази 64-63/2 та 64-62/2, на підставі яких вони можуть просити „помилування". Дехто відмовився, бо уважає себе не злочинцем, а невинно засудженим!

Деяких в'язнів — серед них і Левка Лук'яненка — возили з табору до в'язниць КҐБ їх рідних міст, де від них старалися — даремне — виторгувати заяви покаяння. Уміжчасі вони повернулися до таборів.

Але і в таборах дещо змінилося: „Після кожної зміни уряду ми мали надії на краще" — оповідає один із звільнених передчасно в'язнів. Уже рік тому умови в таборах дещо покращали. Денний заробіток піднесли від трьох до п'ятьох рублів, а в таборовому ларку в'язні мали право закуповувати місячно за вісім, а не за п'ять рублів. Навіть у сумнозвісному пермському таборі Кучіно 36-і, 'смертному' таборі для рецидивістів, впровадили медичну обслугу. „Їх умови тепер багато кращі, — каже жінка одного з смертельно хворих в'язнів, — але вони все ще нестерпні, і поведінка таборової адміністрації не змінилася".

Усі тайні укази, диктовані волею реформи генерального секретаря КПСС Михаїла Ґорбачова, переводиться в дійсність на місці, далеко поза Москвою. А в таборах, як і рівно ж у малих монгольських, якутських чи інших позауральських совхозах, де змушені жити заслані, начальство в'язниць та селищ діє за власними засадами.

Армія наглядачів, донощиків та інших сексотів, що минулими роками радше ще більше зросла, зі свого боку зовсім не зацікавлена „реформою правопорядку". Навпаки, кожне послаблення в переслідуванні інакодумаючих в СССР загрожує їх заробіткові. Зрештою кожен засланий політв'язень має свого особистого наглядача, і навіть після його повороту додому ціла бригада співробітників органів живе з контролі всіх його кроків та з організації різних провокацій. Усі ці місцеві „працівники" сприймають реформи з Москви радше з опором або, в найкращому випадку, з байдужістю — навіть це нове в совєтській історії.

З більшим послухом, ніж їх колеґи від „органів", сповняють нові директиви совєтські журналісти, стараючися доказувати свою нову демократичність. Але сьогодні ті ж самі автори, що роками хвалили безпомильність саме актуального проводу, критикують „сіризну", а й навіть „забріханість" передґорбачовської (отже своєї власної) публіцистики.

З запалом взялися вони до широкої кампанії про „права людини" в СССР. Зростає число статтей, що цитують „права людини", „демократію", „лібералізм" — завжди в негативному контексті!

У репортажах „з судової трибуни" описують спекулянтів, які, мовляв, торгують джінсами та платівками, і при цьому цитують права людини.

Особливо обурено кияни оповідають, що вміжчасі навіть суддя Зубець, заступник предсідника Київського міського суду, який у березні 1984 року засудив правозахисника Валерія Марченка на 10 років табору (з яких смертельно хворий журналіст не пережив навіть півроку), сьогодні в київських газетах пише про права людини!

Права людини — це зміст об'явлення — у дійсності респектується тільки в СССР. На Заході вони, мовляв, тільки завуальовують безробіття, біду та соціяльний егоїзм. Добровільний поворот групи жидів до СССР таким публіцистам додав вдячних арґументів. Завершення цієї кампанії стала конференція про права людини, яка відбулася в Москві цього місяця.

Уміжчасі важлива частина прав людини навіть за Ґорбачова залишається поза „гласністю" та іншими „перебудовами", як, наприклад, національне питання. У багатонаціональному СССР з його 15 республіками — це не другорядна проблема, як востаннє доказали заворушення в казахській столиці Алма-Ата.

У цьому зв'язку в газеті „Правда" появилася передовиця в імені ЦК КПСС, яка ставить недвозначно інтереси окремих республік за всесоюзні справи. „Комуністична партія, — пише 'Правда' — виходить з засади вищих інтересів всесоюзної економіки. Орієнтація на льокально-патріотичні... чи на земляцькі інтереси несе в собі небезпеку скотитися на дорогу протекціонізму та кумівства".

Це відповідь партійного проводу не тільки на заворушення в Казахстані, а також на антиросійські дискусії минулого літа, коли після катастрофи в ДЕС українського Чорнобиля в неросійських республіках говорили про нерівномірний розподіл „небезпечних" та корисних індустрій на користь Російської СФСР.

Поняття, як „всесоюзний" та „радянський", недаром у всіх республіках утотожнюють з поняттям „російський". Ужиток російської мови в офіційному житті загально обов'язує всіх совєтських громадян від Владивостоку по Вільнус, її вчать у школах з книжок „рідна мова". Заступник секретаря партії в усіх республіках обов'язково росіянин, і росіяни керують у цілому СССР важливими заводами та організмами. Це в майбутньому, згідно з „Правдою", повинно навіть ще скріпитися. „Необхідно переводити постійний обмін кадрами, обмін досвідченими робітниками між республіками та центром".

„Обмін кадрами" означає русифікацію, бо російські „кадри" в Узбекістані чи українські в Естонії обмінюються своїм досвідом з міськими колегами по-російськи.

Високу пропаґандивну ваґу приділюється також російськомовній „спільній та єдиній радянській культурі — згідно з „Правдою", — на підставі духових осягнень самостійних, поступових традицій народів СРСР".

(Закінчення на стор. 8)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
Віктор Поліщук

Марко Зубар і його твори

Мабуть правдою є, що кожний мистець, це якась неповторна індивідуальність. Марко Зубар до таких, власне, належить. Уродженець Наддніпрянщини, мешканець Філядельфії, у рамках студентського українського тижня у Торонто мав у галерії Канадсько-Української Мистецької Фундації виставку своїх 139 творів. Це була імпозантна кількість високої мистецької вартости творів — олійних картин і кераміки.

Тематику творчости Марка Зубара можна, судячи по виставці, поділити на: релігійні твори, жіночі акти і портрети. Дві перші теми автор широко показав як в олійних картинах, так і кераміці, натомість портрети майже в олії. Відвідувача виставки творів Марка Зубара не могла не вразити його працьовитість — адже керамічні твори, великого формату, що сягають навіть 165x95 см, вимагали величезного накладу праці, поєднаної з мистецькою винахідливістю. Це ж твори, які постали з паленої глини, на яку покладено випалювану в високій температурі емаль. З одного боку ці твори нетривкі, як і кожна кераміка, натомість з другого боку, коли зберегти цілість твору, на ньому — вічний, ніколи не линяючий образ, що не боїться ні сирости, ні надмірного світла. Варто було побачити Зубареву кераміку.

На окрему увагу заслуговують портрети Марка Зубара, створені, як було сказано, здебільшого в олії. Дивлячись на них можна пізнати душу мальованої особи, її характер, отже не лише миттєвий настрій моделя, але щось набагато більше, що, хіба, можна описати в психологічній повісті. А в Зубара передано пензлем маляра, показано складність психіки ніби в безрусі, хоч у картинах відчувається подих, еманація думки.

Марко Зубар показав на виставці також керамічний портрет Митрополита Андрія Шептицького. Дуже цікавий портрет.

Виставка творів Марка Зубара була вдалою, на її відкритті було півтисячі людей, та й протягом місяця багато пройшло крізь галерею КУМФ, захоплюючись творчістю рідкого таланту маляра.

„Форейн Афферс" про книжку Конквеста

(м.б) Цей престижевий квартальник, присвячений питанням міжнародної політики, має постійний відділ рецензій. Працює в ньому біля десяти знавців, які дають перегляд найновіших книжок у справах міжнародних стосунків. Відділ рецензій має підвідділи — як „Мілітарний, технологія і наука", „Економіка і соціяльні справи", „Західня гемісфера" й інші. У числі „весна 1987" у підвідділі „Совєтський Союз і Східня Европа" є нотатки про три найновіші видання, які стосуються України. Кажу „нотатки", бо вони надто сконденсовані, щоб назвати їх „рецензіями". Це — про „Жнива Смутку: совєтська колективізація і терор-голод" — Конквеста, видання Оксфорду, „Голод на Україні 1932-1933" — Р. Сербина і Б. Кравченка, видання Канадського Інституту Українських Студій в Едмонтоні, та третя книжка „Політична Думка Українського Підпілля" — 1943-1951 — П. Потічного і Є. Штендери, видання того ж Канадського Інституту. Рецензія про книжку Конквеста найдовша між сотнею інших. Подаємо її зміст:

„Дві книжки (рецензент має на думці обидві книжки про голод (пригадують світові про кампанію Сталіна проти кулаків і намагання сколективізувати селянство, вживаючи насилля, терор, і голод, спеціяльно в Україні. Студія Конквеста вплітає ці події в контекст большевицької політики і описує голод у жахливих деталях. Якщо йдеться про головну тему книги — злонамірене знищення незалежного селянства, користуючись ідеологією і насиллям — то в тому документація є безсумнівна; якщо ж мова про другу тему, що голод був актом ґеноциду проти української нації, то тут справа менше ясна, хоча український націоналізм був постійною болячкою большевицького проводу. Хоч совєтський уряд тоді і пізніше заперечував існування голоду, і нема офіційних доказів, на яких можна б будувати справу, Конквест виконав кунштовну працю, зібравши матеріяли від очевидців, в тому журналістів й еміґрантів, як теж із фактів і описів публікованих у самому СССР". „Книжка видана Сербином і Кравченком менш амбітна, але говорить про те саме і з такою ж симпатією для української справи. Вона має теж корисний відділ про джерела. Праця теж говорить про те, як то преса часто брехливо звітувала про ці події (особливо Волтер Дюранті з Ню Йорк Таймсу), і як західні уряди вважали за вказане замикати на цю справу вічі й уха".

Про книгу про УПА критик звітує окремо: „Це збірка відомих постанов, апелів і трактатів зв'язаних із рухом за незалежність України, який поборював рівночасно німецьку окупацію і відновлення совєтської влади. Зміст книжки широ-

(Закінчення на стор. 8)

Михайло Кучер

„МАТИ БОЖА, ОХОРОНИ НАС ПЕРЕД КОМУНІЗМОМ"

II.

У Женеві не згадувано Польщу, що затривожило поляків, які вважають, що Президент ЗСА оцінює польські події як марґінальні і мало важливі. Нехай Польщею клопочеться Ґорбачов! Одначе „демократизація" у Польщі мусить якось вплинути на СССР, хоч у Польщі не стаються так жахливі речі, як в Афганістані.

Чи події над Віслою це справді „лібералізація", чи це тільки маневр небезпечного загроженого режиму? Все таки, що сталося означає дальше ослаблення комунізму. Режим боїться нового бунту суспільства. У цілому совєтському блоці „братніх соціялістичних країн" стан економіки все погіршується і новим терором той стан змінити на краще не можна. Китай став на шлях перебудови економіки. У Польщі дещо змінено і злагіднено Карний кодекс. Досі за друк і розповсюдження антидержавного матеріялу карано в'язницею. Тепер в'язницю замінено грошовою карою у мільйонових розмірах, що принесе матеріяльну згубу обвинуваченим.

Варта уваги недавня проща людей праці до Ченстохови. Там є алея Найсвятішої Діви Марії. Нею йшов величезний похід із транспарантом „Солідарности". Були обов'язкові „сині однострої" — „безпеки", але нікого не арештовано. Справжній фурор викликали робітниці лодзької трикотажної фабрики з величезним написом „Мати Божа охорони нас перед комунізмом". Був Валенса з прибічниками. Отці чину св. Павла нарахували сто тисяч вірних... Ані уряд Ярузельського, ані ЦК КПСС вже не можуть такі події вважати „Per non est", — неважливими і неіснуючими. Неофіційна Польща не вірить в успішність намірів Ґорбачова, ані в його „гласність". Ґорбачов йде великим кроком до централізації, до об'єднання в своїх руках повної влади, щоб розбити структуру застою корпораційного комунізму" доби Брежнєва. Тоді окремі ресорти влади — військо, КҐБ і закордонна політика мали велику автономію. Ґорбачов має намір розбити ту піраміду і звертається до низів — „допоможіть", які жадного впливу на політику не мали і не мають. А гасло „будемо будувати нову Росію" — одверто підозріле. Росію, а не СССР!. Розбурхання надій і сподівань на хутке консумційне поліпшення може викликати небезпечне розчарування. Може настати дестабілізація нечуваного розміру. Може захитатися глобальна політика СССР. Одначе із становища великодержави Ґорбачов не зійде і не припинить війну в Афганістані, ані не перестане будувати бази на Далекому Сході.

Нема підстав тішитись з неуспіхів СССР на зовнішньому і внутрішньому фронтах. Неуспіхи СССР в закордонній політиці можуть викликати гострішу політику до сателітних країн і до України (якщо вона досі не гостра). Ґорбачов не вживатиме війська для приборкання „окраїн" — неросійських республік. До того поза окремими голосами в контрольованій пресі населення СССР в масі не готове на реформи. Досить згадати недовір'я і погорду міського населення до колгоспників — приватної ініціятиви — за продаж по дещо вищій від державної ціни овочів і фруктів із свого присадибного городчика.

На Заході модно звертати увагу демократичних держав на помилки і глупоту Совєтського Союзу. Тема дуже популярна, але і невдячна. Можна вважати політику демократичних західніх держав „короткозорою" чи „небезпечною", закидати „політичну примітивність". Це дає тільки емоційне задоволення та ілюзію свободи слова без найменших практичних наслідків. Це робить і польська „Солідарність". „Ми голосуємо за Реґена" — такі були заголовки підпільної польської преси напередодні перевиборів. Але як же часто критики західніх помилок і критики помилок СССР не можуть собі порадити з маленькими товариствами у своїх громадах.

Степан Яворський

ДОСЛІДЖУВАННЯ ВОЄННИХ ЗЛОЧИНЦІВ В КАНАДІ

II.

Процес прилюдних переслухувань

Під час прилюдних переслухувань ось такі адвокати заступали українську сторону: Ярослав Ботюк, Клей Павел і Джан Сопінка. Найчастіше і найбільш постійно був присутнім на переслухуваннях Ярослав Ботюк. Клей Павел виступав з самого початку переслухань, а Джан Сопінка виступав кілька разів на важливіших сесіях Комісії. З жидівського боку постійними правними дорадниками були Ирвін Котлер, професор права в МекҐіл університету в Монтреалі, і Дейвід Матас, знаний адвокат з Вінніпеґу. Обидва жидівські адвокати протягом цілого процесу переслухувань мали постійних адвокатів помічників, тоді як український адвокат Ярослав Ботюк майже завжди був сам і навіть не мав секретарської допомоги. Адвокат Ботюк нарікав, що українські науковці з рамени Українського Громадського Комітету Оборони Людських Прав не постачали йому обіцяної допомоги матеріялами і інформаціями, необхідними для успішної акції під час переслухувань.

Комісія відбула 28 сесій прилюдних переслухань, на яких вона вислухала зізнання 27-ох свідків, і 38 тайних сесій, під час яких було вислухано 58 свідків. Крім того, комісія отримала цілий ряд письмових заяв від поодиноких осіб, організацій та інституцій.

Багато теперішніх і колишніх високих урядовців канадського уряду виступали як свідки, коли були прилюдні переслухання. Виступали також приватні особи, як наприклад, Соль Літман, який репрезентував канадську філію центру Візенталя. Одним з найцікавіших свідків був колишній заступник міністра справедливости Р. Каплан. Він прилюдно заявив, що, будучи міністром відповідальним за правопорядок в Канаді, він протягом чотирьох і півроку інтенсивно займався справою пошукування нацистських злочинців в Канаді. Проте, маючи до диспозиції ціле міністерство та поліційну службу (Королівська кінна поліція), за весь час його урядування він не міг знайти достатніх доказів, щоб притягнути до судової відповідальности хоч одного мнимого злочинця. У своїх зізнаннях перед комісією Каплан кілька разів підкреслював, що він має абсолютне довір'я до інформацій, які походять від Сімона Візенталя, не зважаючи на те, що, як Комісія ствердила в своєму рапорті, майже дев'ятдесят відсотків інформацій з центру Візенталя були безпідставними. Р. Каплан також заявив перед комісією, що він тісно співпрацював з американським Бюром спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) і часто консультувався з тодішнім його директором Аленом Раєном, відомим недругом українців і балтійських народів.

Не дивлячись на неймовірні перебільшування і постачання деколи цілковито неправдивих закидів з боку центру Візенталя, а особливо з боку його представника на Канаду Соль Літмана, правні дорадники, які заступали центральні жидівські організації, ні разу не відреклися від свідчень Літмана, або бюра Візенталя. Коли адвокат Джан Сопінка, під час його виступу перед комісією, звернув увагу на фабрикацію свідчень з боку совєтських властей в справі Анатолія Щаранського, адвокат Котлер, який був одним з оборонців Щаранського перед совєтським судом в Москві, сказав, що, дійсно, свідчення в справі Щаранського були фальшовані, але свідчення з СССР в справах нацистських злочинців були завжди правдиві.

Канадська преса, радіо і телевізія в справі воєнних злочинців.

Уже в перших місяцях діяльности комісії Дешена в досліджуванні нацистських воєнних злочинців у Канаді англомовна преса почала поміщувати статті повні інсинуацій проти українців. Найповажніший англомовний щоденник у Канаді, „Ґлоуб енд Мейл" з Торонто, помістив ряд статтей свого кореспондента Джока Фергюсона, які були явно неприхильні до українців. В наслідок протестів з боку українських читачів „Ґлоуб енд Мейл" доручив іншому кореспондентові Ричардові Леру, звітувати про питання воєнних злочинців. Треба признати, що Ричард Леру виказав багато більше об'єктивности і знання у своїх статтях на цю тему.

Інші канадські щоденники, особливо оттавський „Ситізен", також поміщували наклепницькі закиди, користуючись інформаціями Соль Літмана. Ось наприклад, там з'явилась одна стаття під заголовком: „Українці — найбільш кровожадні коляборанти нацистів". Рівночасно появилися статті про Дивізію Галичина, знову ж базовані на фальшивих інформаціях. Щоправда, час-відчасу були статті прихильні до українців, або дописи, що їх писали українці, але це траплялось дуже рідко. Не краще виглядала справа і з радіовими і телевізійними передачами.

Ось наприклад, 16-го і 18-го січня ц.р., два дні зряду, на радіовій сітці Сі-Бі-Сі (Canadian Broadcasting Corporation), яка є фінансована державними фондами, тобто грішми платників податків, були дві програми присвячені справі воєнних злочинців. Перша передача (16-го січня), на популярній програмі „Як це стається" („As it happens"), присвятила двом українським речникам приблизно чотири хвилини часу. Це були відповіді посла Олександра Кіндія на питання журналіста радіової сітки і коротка заява молодого адвоката Любомира Маркевича з Едмонтону відносно пропозиції створення ОСІ в Канаді. Зате трьом речникам з жидівського боку було удоступлено приблизно 15 хвилин, і двом „невтральним" коментаторам Аленові Раєнові зі ЗСА і Дейвідові Віяно, кореспондентові торонтонського щоденника „Торонто Стар", приблизно 10 хвилин. Дейвід Віяно в своїх коментарях дивувався, що українці зібрали 5 мільйонів долярів (?!) для оборони перед закидами участи в воєнних злочинах, тоді як жидівська громада лишилася далеко позаду в своїх зусиллях організувати акцію шукання воєнних злочинців (ось приклад об'єктивної невтральности!)

Закінчення буде.

КООПЕРАТИВНА ТРИБУНА

КВІТЕНЬ 1987 Ч. 3

Видає: ЦЕНТРАЛЯ УКРАЇНСЬКИХ КООПЕРАТИВ АМЕРИКИ (ЦУКА)
2351 West Chicago Avenue, Chicago, Illinois 60622
Редагує: ТАМАРА ДЕНИСЕНКО

ЩО ЗА ПРИЧИНА?

Дмитро Григорчук

Чому лиш около 60,000 українців користає з услуг наших кредитових кооператив? Демографічно ми хвалимося одним мільйоном українського населення в ЗСА. Біля 300,000 є зорганізовано при українських церквах, а де решта? Відчужилися, зобоятніли, чи прямо духово-зубожіли.

Та повернім до кооперативного руху. Українські Братські Союзи, котрі є так довго в Америці, як українського роду населення, зуміли об'єднати около 100,000.

В останніх 30-ти роках кредитівки перевищили банки своїми услугами. Жадний банк не платить такої високої дивіденди, як кредитівки; жадний банк не дає безплатного життєвого забезпечення своїм членам; жадний банк не видає безплатних чекових конт. Жадний банк не рівняється своїми услугами кредитовим кооперативам; навіть кредитові картки наших кооператив є окола 4% танші.

А як із позичками? Тут вже не можна й порівнювати! У кожній кооперативі кредитова позичка має багато кращі відсотки, вигідніші рати, своє вирозуміння у разі потреби. Чому ж так мало користає?

Наші кооперативи видають около пів мільйона дол. річно на громадські цілі. Якщо б ми подвоїли членство, тоді датки автоматично збільшилибся щонайменше подвійно, або **один мільйон річно**. Не забуваймо, що бюджет усіх громадських надбудов не перевищає більше, як — 600,000 дол. Збільшуючи наше кооперативне членство ми заробили б самі в себе і для себе. У нас були б фонди на культурно-освітні цілі, молодечі, релігійні і.т.п.

На наших очах відбувається асиміляційний процес, котрий можна здержати, або щонайменше сповільнити тільки за посиленням „я" (гордості) серед молодої ґенерації, за плеканням самопочуття відданості своїм батькам, та почуттям приналежности до своєї громади.

ДЕЩО ПРО КРЕДИТІВКУ „САМОПОМІЧ" У ПІТСБУРҐУ

Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" на Західню Пенсильвенію із осідком у Пітсбурґу, Па. — це одна із наймолодших наших кредитівок. Цього року минає 13 років як члени основники одержали чартер, 7-го лютого 1974 р. та взялись до організаційної та освідомлюючої праці, у досить несприятливих умовинах, серед розділеної та збайдужнілої громади. В короткому часі майно зросло із початкових 45 дол. до 3½ мільйона долярів, а членство вже досягає 700. Будуючим є теж факт, що кредитівка об'єднує всіх: новоприбулих і тут народжених, католиків та православних, молодих і старших, і також є відкрита для наших братів — Закарпатських Русинів.

Особливо відрадним явищем є здоровий ріст кооперативи в 1986 році, коли капітал зріс на 654,000 долярів, себто на 23%. Хоч тільки 17% у минулому році було у формі позичок, на будуче кооператива буде прикладати всіх зусиль поширити свою позичкову діяльність а головне ульокувати більше своїх фондів у морґеджові позички.

Поширені години урядування:

середа від 1 — 3 пп.
п'ятниця від 6 — 8 веч.
субота від 10 — 12 р.
у новому приміщенні при:
95C — Сьома вулиця.
Тел.: 481-1865

дадуть змогу ще краще обслуговувати членів у їх фінансових потребах.

З нагоди 14-их роковин діяльности кооперативи, Дирекція призначила вартісні нагороди для:

- нових членів, що вложать на уділи 1000 долярів;
- теперішних членів, що додадуть 2000 долярів;
- всіх, що одержать морґеджову позичку понад 20,000 долярів, — а це Історичний Атляс України, — книга, яка має 25 мап українських земель від найдавніших часів по сьогоднішний день.

Цього року кредитівка в Пітсбурґу буде господарем весняної конференції — ЦУКА, що її заплянувано на 29-31 травня. Дирекція запрошує управи та гостей із других осередків численно прибути на відвідини до Пітсбурґа. Для членів управ буде цікаво довідатись про українську громаду, умовини серед яких працюємо та оглянути одне із найстарших українських поселень в Америці. У вільному часі, якщо будуть охочі, можна зорганізувати оглядини міста та його околиць, тим більше, що недавно визнано Пітсбурґ — „першим містом у ЗСА" відносно положення, краси та життєвих умовин. Добре було б його показати теж українській спільноті. Для представників і гостей є замовлені кімнати в „Парквей Центер Інн", який має лімузину до летовища та від якого є легко і дешево дістатись до центра міста. Крім нарад, в програмі намічується бенкет із зустріччю з пітсбурґською громадою.

С. М. Тимняк

ПІЗНАЙМО УКРАЇНСЬКУ ФЕДЕРАЛЬНУ КООПЕРАТИВУ „САМОПОМІЧ" У КЕРГОНКСОН, Н.Й.

Сидять від ліва: Г. Мокляк — голова кред. ком., М. Василик — голова, М. Бодлак — заст. голови, Вол. Тутка — член дирекції; стоять від ліва: Т. Васюта — член контр. ком., С. Яц — працівник канцелярії, Д. Слободян — член кред. ком., М. Ґайдич — член контр. ком., Р. Гаврилюк — секретар дирекції, М. Оприско — скарбник, М. Рубич — голова контр. ком.; бракує на знимці: Д. Стасюк — член кред. ком., Я. Ґавур — член дирекції, Р. Мороз — член контр. ком.

В половині 70-их років на Гадсонській долині в Ню Йоркському Стейті, де розгосподарились оселі „Союзівка" і „Сумівка", все більше і більше почали оселятись українці (переважно в пенсійному віці), котрі залишали великі міста та шукали заслуженого відпочинку.

В 1975-му році за ініціятивою Григорія Мокляка і інших громадян було зорганізовано Українське Товариство „Самопоміч". Працюючи в Самопомочі цей ентузіяст, Г. Мокляк, почав збирати підписи-декляраціі для оснування Кредитової Кооперативи. Спонзором стала „Самопоміч", а активні громадяни, Г. Мокляк, О. Смішкевич, В. Ленець, Д. Слободян, О. Ґаландюк, Ольга Савчук та М. Василик стали першими, що підписали чартер для ведення кредитівки. Згодом приступили до них директор „Союзівки" Вол. Квас, Р. Олесницький, М. Оприско та Ольга Денисенко.

Дня 6-го серпня 1976 року одержано чартер ч. 22477 і по закону до 60-ьох днів Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Кергонксоні розпочала свою працю. До першої дирекції увійшли: О. Смішкевич — голова; В. Ленець — заст. голови; О. Ґаландюк — скарбник; О. Денисенко — секретар; М. Оприско — член.

До Кредитового Комітету ввійшли: Г. Мокляк, Д. Слободян, В. Квас, а до контрольної комісії: М. Василик, О. Савчук, Р. Олесницький.

На перших зборах брало участь понад сорок громадян. Перший рік праці був не легкий. Не було відповідного приміщення, а шерові вклади були малі і впливали повільно.

Другі загальні збори відбулися в березні 1978 року. Місяць пізніше з посту голови дирекції зрезиґнував О. Смішкевич. Його місце по закону перебрав заступник голови — М. Василик. В той час на шерових вкладах було $80,000. У травні 1978 року з причини здоров'я уступила секретарка О. Денисенко і дирекція докооптувала двох нових членів — Ф Савчура та Льолю Савеську. Дирекція заплянувала новий спосіб организування членів, посвятила ввесь час працювати без винагороди і тим самим піднести спроможність дії кооперативи.

Тепер кредитівка має 400 членів, а сума вкладів на кінець грудня осягнула $3,000,000. Приміщення кредитівки покищо скромне, але виглядом вже нагадує фінансову установу і знаходиться в самому Кергонксоні, де в околиці живе поважне число українського люду, а що найважніше, близько Союзівки, СУМівки, оселі ОДУМ та інших українських осель і підприємств.

Покищо кредитівка відкрита тільки два дні в тижні:

середу і суботу
11:00 . . . . 3:00
Тел.: (914) 626-2938

Для членів кредитівка має ощадностеві шери, сертифікати, на яких квартально платиться пересічно 7% та догідні позички на різні цілі і потреби.

Членами кредитівки можуть стати люди українського походження, споріднені з українцями через супружні зв'язки і їхні родини, котрі стали членами бази (common bond) кредитівки „Самопоміч".

Дотеперішні успіхи Кредитової Кооперативи в Кергонксоні завдячуються працьовитості її управи та членам, котрі протягом десяти років віддано і без винагороди працюють для її добра.

Дальший успішний ріст і розвиток української „Кредитівки" залежатиме від зрозуміння і співпраці всіх українських громадян околиці Кергонксон та постійного зросту членства.

Ставайте членами!

ТАІСА КОРЧИНСЬКА

НОВА УПРАВИТЕЛЬКА КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ У ПІТСБУРҐУ

Рада Директорів іменувала Таісу Корчинську на пост управительки (manager) Кредитової Кооперативи. Від 1975-го року вона була одною із директорів виконуючи обов'язки секретаря Дирекції. На новому пості буде координувати всі прояви діяльности Кооперативи і даватиме членам інформації та поради що до всіх справ, які торкаються послуг кредитівки.

Рада Директорів запрошує всю українсько-американську громаду околиці Піттсбурґу відвідати **нове бюро** кооперативи при: 95 South Seventh Street, Pittsburgh, PA 15203, та познайомитись особисто із управителькою — Таісою Корчинською.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЦУКА у днях 29-31 травня 1987 р у Пітсбурґу

П'ЯТНИЦЯ, 29. травня
- Реєстрація і товариська зустріч
- Початок о год. 5-ій пообіді

СУБОТА, 30. травня
- Фінансова аналіза кооператив
- Поширення услуг членам
- Інвестиційний траст
- Фінансове плянування
- Засідання Ради Директорів
- Бенкет (з участю пітсбурґської громади)

НЕДІЛЯ, 31. травня
- Служба Божа
- Відвідини міста Пітсбурґ
- Спільний полуденок (brunch) у церковній залі

FRIDAY, May 29
- Registration begins at 5:00 P.M.
- Social gathering and buffet

SATURDAY, May 30
- Financial review
- Expanding member services
- Investment trust
- Financial planning
- Board of Directors meeting
- Banquet (members of Pittsburgh community attending)

SUNDAY, May 31
- Divine Liturgy
- Tour of Pittsburgh
- Brunch in church hall

U.N.C.U.A. CONFERENCE May 29-31, 1987

Parkway Center Inn
875 Greentree Road
Pittsburgh, Pennsylvania

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА СПІЛКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ „ДНІПРО" ВІДБУЛА ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 1-го ЛЮТОГО 1987 р.

У просторій читальні Українського Народного Дому „Дніпро" при — 562 Дженесі Вул., Бофало, Н.Й. відбулися річні відчитно-виборчі збори Кредитової Спілки „Дніпро", на які прибуло около 150 членів. Даша Процик — голова провадила зборами, а управитель — Михайло Михаськів представив фінансовий стан кредитівки, який виказує 4,248,660 долярів капіталу і 3,250,544 долярів ульоковані в позичках. Від 1963 р. кредитівка дає членам корисні услуги, різні ощадностеві конта, безпосередні вклади (Direct deposit) та позички на всілякі потреби, а особливо на закуп авт і домів.

До складу керівних органів увійшли: Даша Процик — голова, Теодор Лехман — заступник, Роман Конотопський — заступник, Михайло Михаськів — управитель/скарбник, Михайло Ліскевич — писар (англ.), Ярослав Білий, Іван Вороняк, Юлія Блендонога, Мирослав Маланяк, Петро Тютюнник, Василь Пристайко, Ганя Турик, Наталія Крупа — члени. До Кредитового Комітету увійшли: Тадей Михаськів — голова, Ігор Мороз, Павло Бандрівський — члени; до Контрольної Комісії: Богдан Юрків — голова, Леся Місочок, Галя Турик — члени.

В ім'я ЦУКА, Тамара Денисенко, редактор „Кооперативної Трибуни" привітала учасників зборів закликаючи членів кредитівки „Дніпро" до активної співпраці, щоби їх кооператива росла фінансово, чисельно і служила всій українській спільноті на терені м. Бофало й околиць.

УКРАЇНСЬКА СВІТОВА КООПЕРАТИВНА РАДА

Під час першого Світового Конґресу Вільних Українців, дня 15-го листопада 1967 р. відбулася кооперативна конференція, з ініціятиви Кооперативної Громади у Вінніпеґу, Координаційного Комітету Українських Кредитових Кооператив у Торонто і Товариства Української Кооперації (сьогодні — ЦУКА). На цій конференції, між іншими резолюціями, схвалено в т. 2: .. „Крайові Кооперативні Ради, для завершення своєї координаційної праці в цілій діяспорі, створять свою надбудову при Секретаріяті СКВУ у формі Української Світової Кооперативної Ради, із завданням ідейного проводу, обліку наших господарсько-кооперативних сил у вільному світі та репрезентації Українського Кооперативного Руху на внутрішньому і зовнішньому відтинку."

При допомозі діючої в тому часі Президії СКВУ: голови о. д-ра В. Кушніра й екзек. дир. д-ра М. Сосновського, дня 10-го травня 1969 р. створено при Президії Секретаріяту СКВУ окрему Комісію для Кооперативних Справ. Обов'язком цієї комісії було нав'язати контакт з усіма кооперативами у вільному світі, започаткувати облік українських кооператив та остаточно підготовити ґрунт для створення Кооперативних Рад. Перше досягнення у праці Комісії — це консолідація обох центральних кооперативних осередків Канади, Торонто й Вінніпеґу, в 1971-му році створенням Кооперативної Ради в Канаді, з осідком в Торонто.

В часі другого Світового Конґресу відбулася друга Світова Конференція Українських Кооператив. На цій Конференції присутні, около 60 делегатів з Канади, ЗСА, Австралії, Арґентини й Европи створили дня 31 жовтня 1973 р. Українську Світову Кооперативну Раду. В часі нарад встановлено головні напрямні, в рамках кооперативної ідеології. УСКР, як централя українського кооперативного руху своєї діяспори, буде ідеологічно координувати діяльність усіх українських кооператив.

ЧИ ВИКОНАЛА СВОЄ ЗАВДАННЯ УСКР?

•В країнах поселення діють три краєві ради: в Канаді, ЗСА й Австралії. Ці ради об'єднують 68 кооператив з членством 118,000 і капіталом одного більйона. Рік-річно УСКР подає українському громадянству в пресі звідомлення з діяльности усіх кооператив у зведеному статистичному обліку.

•УСКР активно співпрацює з Світовим Конґресом Вільних Українців. Голова УСКР, або в його імені члени Ради, беруть участь у засіданнях Секретаріяту СКВУ. З рамени Української Світової Кооперативної Ради були виголошені доповіді на III і IV СКВУ. У спільному комунікаті голови СКВУ і голови УСКР з'ясовано взаємну співпрацю у піддержці бюджету СКВУ та звернення голови СКВУ до української громади, щоб піддержувати українську кооперацію. Усім кооперативам вислано в цій справі обіжник і залучено відповідні квітарі.

•У 1985 р. на конференційних зустрічах Президії УСКР з Блаженнішим Патріярхом Любачівським обговорено справу розбудови патріярших приміщень св. Софії в Римі. У своїх письмах з 8-го квітня і 17-го липня 1986 р. до всіх кооператив Канади, ЗСА й Австралії, голова УСКР згадав цей проєкт.

У підсумках треба мати на увазі, що сьогодні усі складні проблеми розв'язуються економічними засобами. Спрямування поважних матеріяльних ресурсів до наших кооператив, якими розпоряджає українське суспільство, повинно бути нашим найважнішим завданням. Крім твердих економічних основ, нам обов'язково потрібно координації економічної дії, яка стане запевненням нашого майбутнього.

Для тієї праці координування кооперативної дії в усіх країнах поселення власно й створено Українську Світову Кооперативну Раду.

Омелян Плешкевич

ДЕЩО ПРО ІНВЕСТИЦІЇ

Продовження з ч. 2.1/16/87

Розглядаючи можливості інвестицій для пересічної людини ми побачили, що одним з найвигідніших засобів, це — вартісні папери (securities), а саме, облігації і бонди (debentures, bonds), та уділи чи акції корпорації (shares of stock).

Пригляньмося спершу облігаціям і бондам. Вони є посвідками кредиту чи задовження. Різняться вони від звичайних, індивідуальних позичок, тим що цього рода позички є репрезентовані посвідками — документами якими можна торгувати, це значить купувати чи продавати їх, в умовинах зорганізованого ринку, де стрічаються всі потенційні покупці й продавці, і де кожночасно можна зразу довідатися по якій ціні можна вартісні папери набувати чи продавати. Це дає вартісним паперам велику ліквідність, задоволяючи одну з головних інвестиційних цілей.

Заки будемо аналізувати яким інвестиційнимціллям облігації чи бонди можуть служити, пригляньмося які форми вони можуть мати та хто буває довжником.

Головна різниця між облігацією а бондом є, як цей довг забезпечений.

Облігації, при випуску, означують час і спосіб сплачення, а за плачення відсотків до того часу ручить тільки кредитова сила довжника. Практично, це значить що в разі неспроможности вірителя вив'язуватися зі своїх зобов'язань, властителів облігацій (debentures) трактується на рівні з іншими вірителями даного довжника. В разі банкротства (bankruptcy) коли не стає середників на сплату всіх довгів, властителі можуть одержати тільки частину номінальної вартости своїх облігацій.

Властителі бондів, з другого боку, є забезпеченими вірителями (secured creditors), бо за сплату бондів ручить гіпотека (mortgage), звичайно на нерухоме майно довжника-корпорації, а не раз і на все, рухоме і нерухоме майно (floating mortgage). Це сильно зменшує правдоподібність втрати в разі банкротства, бо властителі бондів мають першенство перед іншими вірителями на майно, що служить як запорука.

Бонди, а також облігації, на підставі умови випуску, дають нераз їхнім власникам право перебрати управу корпорації, коли вона залягає зі своїми зобов'язаннями. (*продовження буде*)

Др. Юліян Залізняк

• *Подаємо відповідні англійські технічні вислови, щоби улегшити читачам користування англомовними джерелами.*

ПАН КАВАЛЄР ОЖЕНИВСЯ, ВЗЯВ ПІД РУКУ ЖІНКУ, ПРИЙШОВ З НЕЮ Й ЗАПИСАВСЯ В НАШУ КРЕДИТІВКУ

ПРОТОКОЛ 31-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЯКА ВІДБУЛАСЯ В ГОТЕЛІ ГАЄТ-РІДЖЕНСІ В ДІРБОРН, МИШ. В ДНЯХ ВІД 26-го до 30-го ТРАВНЯ 1986 РОКУ

(11)

СЕРЕДА, 28-го травня, 1986 р.
Рання сесія — год. 9:30 рано.

Сесію відкрив і нею проводив голова Президії Леонід Філь. Молитву провів о. протопресвітер Степан Біляк.

Леонід Філь попросив голову Статутової Комісії здати звіт із пропонованих змін до статуту УНС.

11. ЗВІДОМЛЕННЯ СТАТУТОВОЇ КОМІСІЇ, ДИСКУСІЯ ТА УХВАЛИ

Ярослав Білак подав склад Статутової Комісії: Гелен Словік, Зеновія Зарицька, Роман Припхан, Григорій Жеребняк і Ярослав Білак. Ствердив, що коли не було однозгідности відносно деяких справ, Комісія вирішувала справу більшістю голосів. Свій вступний звіт, він подав теж англійською мовою. В дальшому сказав, що Комісія одержала 16 пропозицій змін статуту, які вона розглянула і вирішила вибрати з них три та представити їх делегатам Конвенції до затвердження. Для цього потрібно двох третіх голосів усіх управнених до голосування. Після вичерпної дискусії, голосовано за кожною поправкою окремо, а тоді прийнято наступні дві поправки до статуту УНСоюзу:

1. До точки 52 — поправка до статуту, яка була прийнята 30-ою Конвенцією, додати наступні слова:
„ПІД УМОВОЮ, ЩО ПЕРЕНЕСЕННЯ ТАКИХ, НІКОМУ НЕ ВИПЛАЧЕНИХ ФОНДІВ, ЯКИХ ВИПЛАТИ НІХТО НЕ ВИМАГАВ, НЕ СУПЕРЕЧИТЬ ВІДНОСНИМ СТЕЙТОВИМ АБО ФЕДЕРАЛЬНИМ ЗАКОНОМ".

2. До статті ч. три, точка 32 додати після четвертого, існуючого параграфу:
„ГОЛОВНИЙ УРЯД Є УПОВНОВАЖЕНИЙ ПОКЛИКАТИ РАДУ ДИРЕКТОРІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ В КАНАДІ, ЯКА ВЕСТИМЕ ДІЯЛЬНІСТЬ УНСОЮЗУ ПІД ЮРИСДИКЦІЄЮ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ УНСОЮЗУ. ЦЯ РАДА ПОВИННА МАТИ СВОЮ КАНЦЕЛЯРІЮ І БЮДЖЕТ З КАНАДСЬКИХ ФОНДІВ, ЩО МАЮТЬ БУТИ ДЕПОНОВАНІ НА ОКРЕМОМУ КОНТІ В КАНАДІ. ЦИМ КОНТОМ РОЗПОРЯДЖАТИМУТЬ СВОЇМИ ПІДПИСАМИ УРЯДОВЦІ, ЩО ЇХ НАЗНАЧИТЬ РАДА ДИРЕКТОРІВ І ЯКІ БУДУТЬ ВІДПОВІДАЛЬНИМИ ПЕРЕД ГОЛОВНИМ ЕКЗЕКУТИВНИМ КОМІТЕТОМ ЧЕРЕЗ ГОЛОВНОГО ДИРЕКТОРА ДЛЯ КАНАДИ".

На наради прибула Надія Комарницька МкКоннел.

Евген Іванців представив Надію Комарницьку МкКоннел і сказав, що вона буде директором бюра Комітету Оборони Української Спадщини, що постав при УНСоюзі. Бюро буде відкрите у Вашінгтоні. Сказав, що Надія К. МкКоннел є активною в американському політичному житті, а теж і в українській громаді. Вона вже вдруге бере участь в Конвенціях УНСоюзу — під час 30-ої Конвенції в Рочестері, вона була членом ескорти заступника президента Америки Джорджа Буша в часі його участи в згаданій Конвенції.

Надія Комарницька-МкКоннел привітала делегатів, а тоді подала англійською мовою, чому, на її думку, конечним є мати таке бюро у Вашінгтоні: по перше для того, щоб задержати українсько-американську ідентичність і зберегти українську спадщину, щоб ...„наші діти і діти наших дітей були горді на свою українську спадщину...". Сказала, що є велика нагінка на українство і на українців і подала засоби, яких треба вживати, щоб це побороти.

Д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС підкреслив, що Головний Екзекутивний Комітет є дуже задоволений з того, що Надія МкКоннел погодилася прийняти пост директора Вашінгтонської Канцелярії та подякував їй за це.

СЕРЕДА, 28-го травня 1986 р.
Пополуднева сесія — год. 2:45 по пол.

Леонід Філь, голова Президії Конвенції, відкрив сесію і нею проводив.

Володимир Винницький (239) сказав, що до Статутової Комісії було внесене письмове прохання змінити прийняту на 30-ій Конвенції УНС точку статуту, яка говорила про те, що пост головного організатора з днем 1-го липня 1986 р. не є виборний, а наємний. Коли він запитався, чому Статутова Комісія не взяла їхнього листа до уваги і не обговорила тієї справи на пленумі Конвенції, одержав відповід, що Статутова Комісія взагалі тієї справи не розглядала. З огляду на те, він звертається до Конвенції, як до найвищої інстанції з проханням обговорити ту справу і винести відповідне рішення.

Леонід Філь сказав, що точка 132 статуту УНС, яка відноситься до змін статуту каже: „Статут Союзу може бути змінений або поправлений на Звичайній або Надзвичайній Конвенції, скликаній в тій цілі, не менше, як двома третинами голосів делегатів усіх Відділів, під умовою, що всі пропоновані зміни подані на письмі, підписані одним, або більше членами Статутової Комісії і припоручені в звіті тої ж Комісії до вирішення Конвенції. Зміни, якщо інакше не поставлено, входять в життя першого липня, що наступає по Конвенції". Цю точку стауту він прочитав теж і англійською мовою.

В. Винницький (239), в імені підписаних на згаданому листі делегатів, дальше вимагав, щоб ту справу розглянути на цій Конвенції і щоб рішення винесли делегати, а не предсідник Конвенції.

Д-р Богдан Футей (240) дав внесення, щоб суспендувати процедуру статуту, яка зобов'язує, а на це треба мати дві третини голосів усіх делегатів, управнених до голосування. Якщо буде дві третини голосів, тоді можна буде обговорювати справу, чого домагається В. Винницький в імені підписаних делегатів.

Тимко Бутрей (164) піддержав пропозицію д-ра Б. Футея.

Леонід Філь попросив членів Верифікаційної Комісії, щоб були готові рахувати голоси, а тоді **зарядив голосування** над тимчасовим завішенням 132-гої точки статуту для того, щоб можна було поставити внесок, щоб Статутова Комісія розглянула внесок, який поставив делегат 239-го Відділу, Володимир Винницький. За тим, щоб суспендувати 132-гу точку статуту було 173, отже не було двох третин голосів і внесок перепав.

Т. Бутрей (164) запротестував і висловив сумнів відносно правильного почислення голосів і вимагав поновного голосування.

Ярослав Білак (432) піддержав свого передбесідника кажучи, щоб зробити це задля того, щоб делегати не мали ніякого сумніву відносно правильного висліду голосування.

Степан Чума (361) запропонував, щоб голосувати бальотами.

Леонід Філь, предсідник Конвенції заявив, що Президія Конвенції, як теж правний дорадник вважають, що немає причини повторювати голосування і закрив дискусію в тій справі.

Леонід Філь попросив голову Виборчої Комісії, Миколу Бобечка, щоб вияснив процедуру правиборів на членів Головного Уряду, а опісля зарядив голосування.

Після цього він попросив головного організатора УНС до слова.

ВІДЗНАЧЕННЯ СОЮЗОВЦІВ ЗА ПРИЄДНУВАННЯ ЧЛЕНІВ

Степан Гавриш з приємністю підкреслив, що багато делегатів відгукнулися на заклик Головного Екзекутивного Комітету, щоб до часу 31-ої Конвенції придбати 1,000 нових членів. Деякі з них, коротко перед Конвенцією, переслали до Головної Канцелярії аплікації нових членів, а інші привезли їх на Конвенцію. Він подав одних і других: головний радний Василь Пастушок 24 аплікації на суму $85,000, голова Округи Пасейк Іван Хомко — 14 апл. на суму $44,000, гол. радний Василь Дідюк — 11 апл. на суму $31,000, Гавриїл Миськів (407) — 7 апл. на суму $17,000, Осипа Михайленко (388) — 6 апл. на суму $13,000, Михайло Крика (237) — 6 апл. на суму $24,000, Тарас Сливінський (59) — 5 апл. на суму $15,000, гол. радний Андрій Джула — 10 аплікацій на суму $18,000, Петро Когут (56) — 5 апл. на суму $5,000, Гелен Сенедяк (274) — 5 апл. на суму $7,000, Іван Бриський (323) — 4 апл. на суму $4,000, Гелен Словік (7) — 4 апл. на суму $4,000, Дмитро Мушастий (288) — 4 апл. на суму $14,000, Теодор Дуда (163) — 8 апл. на суму $25,000, Богдан Олежинський (216) — 4 апл. на суму $12,000, Василь Шаран, голова Торонтонської Округи — 4 апл. на суму $65,000, Григорій Гіна (370) — 3 апл. на суму $3,000, Володимир Винницький (239) — 3 апл. на суму $20,000, Іван Сірик (114) — 3 апл. на суму $7,000, Василь Євтушенко (422) — 3 апл. на суму $12,000, Ірена Щерба (173) — 3 апл. на суму $50,000, Микола Велич (317) — 3 апл. на суму $3,000, Іван Блиха (42) — 3 апл. на суму $3,000, Андрій Маринюк (368) — 3 апл. на суму $15,000, Ольга Бережан (114) — 3 апл. на суму $4,000, Марія Ґаравус (127) — 3 апл. на суму $7,000, Леон Гардінк (206) — 12 апл. на суму $150,000, Петро Тарнавський, голова Філядельфійської Округи — 8 аплікацій на суму $24,000, Михайло Нич (397) — 2 апл. на суму $4,000, д-р Олег Волянський (88) — 2 апл. на суму $4,000, Василь Стефурин, голова Окружного Комітету Вілкс Бери — 2 апл. на суму $7,000, Ірина Руснак (217) — 2 апл. на суму $10,000, Віра Баніт (473) — 2 апл. на суму $15,000, Мирон Ґрох (461) — 3 апл. на суму $3,000, Мирон Крамарчук (385) — 2 апл. на суму $6,000, Михайло Каркоць (345) — 1 апл. на суму $5,000, Адам Ціздин (55) — 1 апл. на суму $5,000, Микола Шеремета (70) — 1 апл. на суму $5,000, Аннабелла Боровицька (230) — 1 апл. на суму $1,000, Федір Петрик (362) — 4 апл. на суму $5,000, Стефанія Гавриляк (88) — 3 апл. на суму $3,000, проф. Василь Лучків (16) — 1 апл. на суму $1,000, Михайло Захарко (349), голова Округи Перт Амбой — 2 апл. на суму $15,000, Юлія Демчук (76) — 1 апл. на суму $2,000, Юрій Данилів (153) — 1 апл. на суму $80,000, д-р Іван Сєрант (86) — 2 апл. на суму $2,000, Віра Боцюрків (492) — 1 апл. на суму $5,000, Софія Юник (112) — 1 апл. на суму $1,000, Юлія Ґуглик (259) — 1 апл. на суму $1,000, Анна Бурій (402) — 1 апл. на суму $2,000, Володимир Сенежак (371) — 1 апл. на суму $5,000, Петро Тимків (458) — 2 апл. на суму $4,000, Олександер Ковальчук (460) — 4 апл. на суму $4,000, Марія Весил (336) — 1 апл. на суму $1,000 і Августин Рудник (257) — 1 апл. на суму $1,000. Разом одержано на Конвенції 188 аплікацій нових членів, а до Головної Канцелярії наспіло 80 аплікацій.

Ствердив, що по кінець квітня 1986 р. приєднано 590 нових членів. Від делегатів одержано 258 нових членів, тобто дотепер приєднано 848 нових членів. Заклик, щоб до часу Конвенції придбати 1,000 нових членів не увічнався успіхом. Висловив надію, що після Конвенції кожний делегат таки приєднає декілька членів. При тому сказав, що сума забезпечення тих аплікацій, які передано йому на Конвенції виносила $1,200,000. Підкреслив, що перший раз в історії УНСоюзу була нагода створити Клюб Мільйонерів — його членами є д-р Нестор Олесницький, який забезпечив членів на суму $1,069,000 і Степан Гавриш на $1,234,000. Склав подяку всім тим делегатам, які відгукнулися на листа-заклик і приєднали членів.

Відзначено Андрія Джулу, одного з найдавніших головних радних УНС — був ним вісім років, а тепер кандидує 9-ий раз. Члени Екзекутиви вручили йому 2 томи Енциклопедії Українознавства.

Нагороджено золотими перстенями з емблемою УНСоюзу трьох головних радних, які на протязі останніх чотирьох років, як і перед тим віддали багато праці УНСоюзові. Ними були: Василь Пастушок, Роман Татарський і Володимир Гавриляк.

Після цього С. Гавриш передав плякети-відзначення головам тих Окружних Комітетів, які на протязі чотирьох років виконали квоти членів на 100 відсотків або більше: Першу нагороду одержала Округа Вунсакету, яка на протязі чотирьох років виконувала квоту членів на більше як 100 відсотків. Головою Округи довгі роки був Леон Гардінк. Під цю пору її очолює Алік Худолій. Наступну нагороду одержав Петро Тарнавський, голова Філядельфійської Округи, яка на протязі 22 років була чемпіоном, бо приєднувала кожного року біля чотири сотні нових членів. Третю нагороду одержала Округа Вілкс Бери, яку очолював довгі роки мгр Роман Дяків, а тепер перебрав головство Василь Стефурин. Четверте місце здобула Округа Шамокіну — колиска УНСоюзу. Свій здобуток Округа завдячує секретареві 242-го Відділу Йосифові Чабанові, який кожного року приєднував найбільше число членів. Головою Округи є Тимко Бутрей.

В дальшому С. Гавриш підкреслив важливість відбування секретарських курсів. Ці курси є незаперечною конечністю. Представив делегатам трьох секретарів, які після відбуття таких курсів, стали чемпіонами — членами Клюбу Заслужених Союзовців, тобто приєднували на протязі року 25 і більше нових членів, а то: Степан Приймак — 62 члени, Григорій Гаврищків — 44 члени і Олександер Ковальчук — 38 членів. Всі вони одержали почесні плякети. Степан Гавриш висловив їм гратуляції, а при тому подякував усім секретарям за довголітню співпрацю. Висловив теж подяку довголітній сектретарці Організаційного Відділу Марії Савчак за співпрацю і поміч у його нелегкій праці.

Леонід Філь, голова Президії, поінформував, що у Конвенції беруть участь 79 жінок — делегаток, що включає 9 жінок-членок Головного Уряду УНСоюзу і його почесних членок.

На тому Л. Філь закрив вечірню сесію. Год. 5:15 веч. Отець протопресвітер С. Біляк провів молитву.

ЧЕТВЕР — 29-го травня 1986 р.
Рання сесія — год. 9:15 рано.

Леонід Філь, голова Президії відкрив сесію і нею проводив.

о. Мирослав Ткач провів молитву.

Володимир Сохан, головний секретар запропонував Резолюційну Комісію в такому складі: Ярослав Білак (432), д-р Богдан Гнатюк, ред. Василь Шарван (127), мгр Володимир Сенежак (371), Гелен Словік (7), Богдан Робак (14), Роман Дяків (30), д-р Олег Волянський (88). Пропозицію В. Сохана піддержали: Р. Куропась (20), д-р Богдан Шебунчак (25), Роман Припхан (399), Володимир Яців (82). Склад Комісії затверджено одноголосно.

13. СПРАВА ЗЛУКИ УНСОЮЗУ ТА УБСОЮЗУ

Леонід Філь попросив головного предсідника УНС представити стан справи злуки Українського Народного Союзу з Українським Братським Союзом.

Д-р Іван Флис, головний предсідник на вступі, перед порушенням справи злуки, звернувся до Степана Гавриша і повторив пропозицію, яку вже раніше була висловила Екзекутива, щоб він залишився організатором членів УНС, бо він був і є душею організаційної праці.

В справі злуки обидвох Союзів сказав, що 30-та Конвенція УНС прийняла резолюцію, щоб Головний Уряд УНС робив усі заходи, щоб довести до злуки. Подібну резолюцію прийняла теж Конвенцію УБСоюзу, що відбулася зразу після Конвенції УНСоюзу. Але коли пізніше, при якійсь нагоді, він запитався голову УБСоюзу, Івана Олексина про дату спільної зустрічі в тій справі, голова УБС відповів йому, що тепер не є пора на переговори в тій справі. На доказ цього, він переслав йому друкований протокол Річного Засідання Головного Уряду УБСоюзу. І там є сказано, що із 25 членів Головного Уряду УБС лише п'ятьох були за злукою, а всі інші висловилися проти злуки. З огляду на те, Екзекутива УНСоюзу залишила ту справу в спокою. У 1986 р., Екзекутива одержала листа від головного секретаря УБС, д-ра Романа Ричка, яким він запросив в імені УБСоюзу Екзекутиву УНСоюзу на спільне засідання для переговорів у справі злуки. Під час цього засідання, в якому взяли участь члени Екзекутиви УНС і УБС, переговорено всі пункти проєктованої злуки, що зладжено ще перед чотирьома роками і виглядало, що всі були згідні з цим проєктом. У висліді переговорів вирішено, що президент спільної організації Українського Народного Братського Союзу мав би бути вибраний від УНСоюзу. Перший заступник президента був би від УБСоюзу, другий заступник від УНСоюзу, третій заступник (жінка) від УНСоюзу, директор для Канади від УБСоюзу, секретар і касир від УНСоюзу, фінансовий секретар і рекордовий секретар від УБСоюзу. У Головній Канцелярії малоб працювати 6 членів Екзекутиви — трьох від УНСоюзу і трьох від УБСоюзу.

Підкреслив, що він не прийшов на Конвенцію з будь якими радикальними змінами в тій справі, бо два спільні засідання, які відбулися коротко перед Конвенцією, нічого нового не схвалили. Звернувся до делегатів із проханням піддержати резолюцію, яка була схвалена на 30-ій Конвенції. Свої вияснення відносно злуки, головний предсідник повторив англійською мовою.

Після цього, він заявив, що є готовий відповідати на питання в тій справі.

Леонід Філь зарядив дискусію на ту тему.

Августин Рудник (257) сказав, що на його думку не треба ще раз обговорювати на Конвенції тієї справи, бо була б страта часу.

д-р Олег Волянський (88) висловив побажання, щоб точно не визначувати часу відбуття Конвенції, на якій мала б запасти остаточна злука Союзів.

Роман Припхан (399) сказав, що голова Округи УБСоюзу і член їхньої Статутової Комісії, д-р Павло Турула, звернувся до нього із проханням, щоб він порушив на цій Конвенції справу злуки, бо вона тепер знова є дуже актуальна.

Володимир Гетманський (374) запитався д-ра І. Флиса, чи правдою є, що члени Головного Уряду УБС, як теж і їхні члени не мають довір'я до нього і до членів Екзекутиви УНС і тому не хотять згаданої злуки.

Д-р Іван Флис погодився з твердженням А. Рудника, що 30-та Конвенція була прийняла вже резолюцію в тій справі і тому не треба її поновно приймати, але однак попросив, щоб попереднє рішення піддержати. Відносно питання В. Гетманського сказав, що саме є навпаки. Йому переказали, що якщо б він не був предсідником УНС, то УБС не був би взагалі починав переговорів про злуку.

Д-р Михайло Снігурович (414) дав внесок, щоб закрити дискусію над тією справою і піддержати резолюцію, прийняту на 30-ій Конвенції УНС.

Його піддержали: Іван Винник, Августин Рудник, як теж багато більше делегатів. Переведено голосування — прийняту 30-ою Конвенцією резолюцію піддержано одноголосно.

Леонід Філь попросив голову Виборчої Комісії Миколу Бобечка дати звіт з вислідів правиборів.

14. ВИБІР ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Микола Бобечко представив делегатам секретарку Комісії, Марію Беднарчик і попросив її відчитати звіт правиборів.

Марія Бендарчик подала, що на 363 зареєстрованих делегатів, в середу, 28-го травня ц.р. голосували 355 делегатів. Вислід є наступний:

ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК	ГОЛОСІВ:
Іван О. Флис	193
Йосиф Лисогір	131
Іван Телюк	14
Тарас Шмагала	3
Мирон Куропась	2
Нестор Олесницький	1
Уляна Дячук	1

ЗАСТУПНИК ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

Мирон Куропась	207
Іван Телюк	62
Василь Пастушок	26
Тарас Шмагала	12
Богдан Футей	9
Анна Гарас	7
Павло Юзик	3
Лев Боднар	3
Марія Душник	3
Йосиф Лисогір	2
Іван Геврик	2
Степан Гавриш	2
Леонід Філь	1
Нестор Олесницький	1
Іван Флис	1
Ґльорія Пашен	1
Бернард Корчинський	1

ГОЛОВНИЙ ДИРЕКТОР ДЛЯ КАНАДИ

сен. Павло Юзик	189
Іван Гаврик	52
Василь Дідюк	16
Бернард Корчинський	14
Анна Гарас	12
Леонід Філь	12
о. Мирон Стасів	3
Ярослав Білак	2
Степан Гавриш	2
Іван Телюк	2
Богдан Футей	1
Іван Винник	1
Михайло Шпонтак	1
Марія Душник	1
Ґльорія Пашен	1
Василь Пастушок	1
Мирон Куропась	2

ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

Ґльорія Пашен	159
Анна Гарас	120
Марія Душник	17
Іван Геврик	5
Михайло Шпонтак	5
Іван Телюк	4
Мирон Куропась	2
Бернард Корчинський	2
Марія Шпікула	2
Ярослав Білак	2
Гелен Олек-Скатт	2

ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР

Володимир Сохан	284
Михайло Шпонтак	38
Ярослав Білак	7
Євген Репета	2

ГОЛОВНИЙ КАСИР

Уляна Дячук	297
Степан Гавриш	9
Михайло Шпонтак	6
Олександер Благітка	3
Данило Слободян	3
Іван Сєрант	2

ГОЛОВНІ КОНТРОЛЕРИ

Нестор Олесницький	224
Анатолій Дорошенко	192
Іван Геврик	190
Богдан Гнатюк	178
о. Степан Біляк	157
Степан Гавриш	138
Іван Винник	108
Богдан Футей	95
Іван Телюк	67
Євген Репета	41
Василь Ліщинецький	39
Михайло Шпонтак	18
Мирон Спольський	14
Василь Дідюк	10
Володимир Яців	9

ГОЛОВНІ РАДНІ

Василь Пастушок	185
Андрій Джула	160
Роман Татарський	158
Тарас Шмагала	156
Тарас Максимович	153
Текля Мороз	153
Евген Іванців	147
Леонід Філь	143
Гелен Олек-Скат	135
Володимир Гавриляк	122
Володимир Квас	122
Микола Хоманчук	119
Василь Дідюк	116
Андрій Кейбіда	116
Михайло Снігурович	93
Степан Куропась, мол.	90
Роман Припхан	87
Олександер Худолій	81
Гелен Словік	77
Петро Дяків	76
Володимир Гетьманський	76
Михайло Сорока	76
Роман Куропась	72

Олена Гентіш	64
Василь Лучків	64
Василь Євтушенко	61
Василь Шарван	60
Марія Кульчицька	59
Анна Гарас	58
Іван Скочиляс	57
Мирон Сірий	50
Володимир Корчинський	49
Тимко Бутрей	46
Естела Волошин	44
о. Мирослав Ткач	42
Богдан Футей	41
Євген Репета	38
Михайло Карачевський	24
Йосиф Чабан	15
Анна Саган	11
Августин Рудник	8
Степан Гавриш	7
Іван Пригода	7
Лев Гардінк	6
Іван Геврик	5

Інж. Михайло Нич, україномовний секретар Комісії подав звіт із правиборів українською мовою.

На залю Конвенції прибув Митрополит Української Католицької Церкви, Владика Стефан Сулик. Його привітав головний предсідник д-р Іван Флис. Він теж привітав голову Союзу Українців Католиків „Провидіння" о. митрата Мартина Канавана, який прибув разом з Владикою Стафаном.

Владика Стефан Сулик короткими словами привітав зібраних делегатів і підкреслив, що йому приємно бути з ними, побажав якнайкращих успіхів у нарадах та винесення корисних рішень. Сказав, що буде ще раз до них говорити під час бенкету, що відбудеться сьогодні вечором.

Після привітального слова Владики Стефана, голова Виборчої Комісії, Микола Бобечко, запитався кожного кандидата, якого ім'я появилося на їхній правиборчій листі, чи принимає кандидатуру.

На залю ввійшов представник американського уряду, заступник секретаря оборони, Вільям Тефт, якого представив конвенційному зборові Тарас Шмагала.

Вільям Тефт передав теплі й щирі слова привіту та побажань від заступника президента Америки Джорджа Буша. Повний текст слова В. Тефта залучений до протоколу.

СПРАВА ЙОСИФА ЛИСОГОРА

Д-р Н. Олесницький підніс формальну справу, а саме, чи деякі кандидати мають право кандидувати на пости членів Головного Уряду, а там самим, чи можна ставити їх на виборчу листу. Сказав, що це відноситься до двох кандидатів почесних членів Головного Уряду, з яких один погодився кандидувати на головного предсідника, а другий відмовився від кандидатури. Згідно зі статутом, вони не можуть кандидувати на пости головних урядовців. Попросив, щоб перервати наради на 5 хвилин з метою, щоб усі делегати могли прийти на залю нарад та зайняти свої місця.

Ствержено, що багато делегатів опустили залю нарад, бо від'їхали на заплановану прогульку по місті Дітройті і з огляду на те намає кворум і такої важливої справи не можна тепер розглядати, але в п'ятницю рано, 30-го травня 1986 р., коли на залі будуть присутні всі делегати.

Іван Гавалюх (22) висловив побажання, щоб члени Екзекутиви і Контрольної Комісї розлянули цю справу перед тим, поки вона буде зреферована на пленумі Конвенції, а тоді вже обговорену подати делегатам. На його думку, цей спосіб заощадить час дискусії.

Йосиф Лисогір сказав, що всі знають, що йдеться про його особу. Він має всі потрібні документи і на його думку, цю справу можна буде полагодити протягом 5-10 хвилин.

Д-р Н. Олесницький заявив, що так довго, як на залі немає кворум, ніякі справи не можуть бути полагоджувані, як теж не можна приймати ніяких рішень. Підкреслив, що Й. Лисогір повинен представити цю справу членам Контрольної Комісії. Він може прийти на це засідання зі своїм правним дорадником. Друга особа, до якої це само відносилося, це Марія Душник, яка є теж почесним членом Головного Уряду УНС, але вона відтягнула свою кандидатуру, заявляючи, що вона ніколи не зголошувала своєї кандидатури.

Справа відноситься до особи Й. Лисогора і його позиції, як почесного члена Головного Уряду. Заходить питання, чи він є почесним членом Головного Уряду з огляду на слова, які були висказані під час 29-ої Конвенції УНС в Піттсбурзі — 1978 р., відносно того титулу і признаного йому титулу в 1982 р. Те, що він покаже делегатам документи, не розв'яже ситуації, яка заіснувала. Сказав, що на думку членів Контрольної Комісії, Й. Лисогір не має права кандидувати на будь-який пост у Головному Уряді УНС.

Леонід Філь попросив членів Контрольної Комісії зустрінутись з Й. Лисогором та докладно обговорити цю справу.

На тому закрито наради. Отець М. Ткач провів молитву, год. 11:30 перед полуднем.

П'ЯТНИЦЯ — 30-го травня 1986 р.
Рання сесія — год. 9:30 рано.

Леонід Філь відкрив сесію і попросив о. Мирона Ткача відмовити спільну молитву.

Богдан Одежинський (216) запитався, чи Конвенцію зобов'язує 43-тя точка статуту УНС, яка каже: „...Почесні члени Головного Уряду можуть брати участь у засіданнях Головного Уряду з правом дорадчого голосу. Під час Конвенції, почесні члени Головного Уряду мають право голосу та одержують дієту, таку саму, яка призначена делегатам. Жадний почесний член Головного Уряду не може бути обраний делегатом від Відділу на Конвенцію ані до Головного Уряду"... Запитався, чи Й. Лисогір брав участь у засіданнях Головного Уряду УНС і чи одержував дієту за участь у згаданих засіданнях.

Леонід Філь відповів, що ця справа буде першою точкою на порядку нарад ранньої сесії.

Михайло Шпонтак (204) відкликав свою кандидатуру на пост головного секретаря.

Леонід Філь, предсідник Конвенції попросив д-ра Н. Олесницького, якого визначено, як парляментариста в справі контроверсії між титулом і кандидуванням на пост головного предсідника Й. Лисогора, щоб він дав вияснення.

Д-р Н. Олесницький заявив, що, щоб можна краще пояснити і висвітлити цю справу, треба повернутися 8 років назад, щоб пізнати історію тієї справи. Конвенція є найвищим тілом, яке можна розв'язати цю справу і винести відповідне рішення, а то, чи Й. Лисогір має право бути делегатом Відділу УНС і кандидувати на пост урядовця Головного Уряду. Подав, що в 1978 р., на 29-ій Конвенції у Піттсбурзі заіснували дві важливі події, про які кожний делегат повинен знати, а то, що в часі, коли Й. Лисогір був ще головним предсідником УНС, схвалено поправку до статуту, точки 43, яка звучить, що під час Конвенції почесні члени мають право голосу і одержувати дієту таку, яка була призначена делегатам. Але почесний член не може бути обраний делегатом Відділу на Конвенцію, ані не може бути вибраний до Головного Уряду УНС. Почесне членство є надане членові на протяг його життя. З хвилиною, коли він прийме його, він не може з нього резигнувати. Це він сказав англійською мовою, а опісля повторив українською мовою. При тому вияснив, що в англійській мові сказано „...почесний член...", а в українській мові є: „...почесний член Головного Уряду..." і це є та різниця між одною і другою мовою. Повищу поправку прийнято на 29-ій Конвенції, посеред її нарад. А тоді прийшли вибори, які у висліді дехто прийняв їх із жалем і гіркістю. Кількістю голосів на першому місці був д-р Іван О. Флис, на другому Йосиф Лисогір, а на третьому Іван Винник. При кінці Конвенції, правдоподібно в п'ятницю, голова Контрольної Комісії Іван Геврик встав і сказав: „...браття і сестри, в імені Контрольної Комісії Народного Союзу, я номіную Йосифа Лисогора почесним членом Українського Народного Союзу, як живучий голова"... „і ми Вам, Пане Лисогір і Пані Маріє, у Вашій емеритурі бажаємо всього найкращого...".

Виглядає, що І. Геврик зле висказався, бо в статуті УНС немає такого титулу, як почесний член УНСоюзу. Коли І. Геврик хотів на Конвенції УНС в 1978 р. встановити новий титул, то тоді повинно було бути внесення, щоб зарядити припинення діяння статуту, бо не можна вносити поправок до статуту не послуговуючись точкою 132 статуту, яка каже: „...Статут Союзу може бути змінений або поправлений на Звичайній або Надзвичайній Конвенції, склаканій в тій цілі, не менше, як двома третинами голосів делегатів усіх Відділів, під умовою, що всі пропоновані зміни подані на письмі, підписані одним або більше членами Статутової Комісії і припоручені у звіті тієї ж Комісії до вирішення Конвенції. Зміни, якщо інакше не поставлено, входять в життя першого липня, що наступає по Конвенції...".

Сказав, що створення нового почесного титулу було б поправкою до статуту. Ото ж тоді повинен був бути поставлений внесок, щоб припинити діяння статуту (суспенд де рулс) і тоді Конвенція, яка є найвищим законодавчим тілом в УНСоюзі, повинна була призначити йому всі права і привілеї, як теж і обмеження. Але це не сталося. За пропозицією І. Геврика голосували 299 делегатів — проти було 36 голосів. Однак, це не була поправка до статуту. Сказав, що йому ясно, що бажанням І. Геврика було, щоб Й. Лисогір став почесним членом Головного Уряду УНС з усіма правами і привілеями, які є пов'язані з цим титулом. Раніше на цій Конвенції була внесена поправка до статуту, згідно з якою почесний член Головного Уряду не має права кандидувати на пост головного урядовця УНС. Висловлення І. Геврика, яким він побажав Й. Лисогорові і його дружині гарної і спокійної емеритури вказує на те, що не було жадної інтенції, щоб він поновно кандидував на пости на кожній наступній Конвенції.

Після 29-ої Конвенції, Й. Лисогір брав участь у всіх засіданнях Головного Уряду. Він одержував дієту, брав участь у дискусіях — він був там, як повноправний почесний член Головного Уряду УНС. Коротко перед 30-ою Конвенцією, що відбулася у 1982 р. у Рочестері, Й. Лисогір зрезигнував з почесного членства і став делегатом Відділу на згадану Конвенцію. Не тільки те, він тоді кандидував на уряд головного предсідника. Це все діялося, цілком ясно, у противенстві до того, що є написане у статуті, як результат 29-ої Конвенції. Як усі знають, Й. Лисогір програв вибори, поминаючи те, чи його участь в них була леґальна, чи ні. Коли б він був виграв вибори, д-р І. Флис мав би тоді проблему до вирішення, чи це було легально, чи ні. Однак, важним є знати, що сталося при кінці тієї Конвенції і зразу після неї. У п'ятницю, при кінці Конвенції, мгр І. Геврик, в імені Контрольної Комісії номінував на почесного члена Головного Уряду УНС Марію Душник. Перед тим, поки затверджено її номінацію, зголосився до слова Богдан Футей і сказав, що він, як член Контрольної Комісії пропонує, щоб Й. Лисогорові надати титул почесного предсідника УНСоюзу — титул, який він повинен був одержати на попередній, 29-ій Конвенції УНС. Сказав, що це не є справа статуту і він просить, щоб Конвенція затвердила йому той титул. Леонід Філь, ведучий Конвенцією сказав, що статут УНСоюзу не передбачає такого титулу і не можна руководитися емоціями, бо згодом вони причиняються до різних клопотів. Попердня, 29-та Конвенція зробила помилку відносно надання Й. Лисогорові титулу і тому він просить, щоб 30-та Конвенція надала тепер Йосифові Лисогорові і Марії Душник титул почесних членів Головного Уряду УНСоюзу. Йосиф Лисогір заявив, що він не хоче такого титулу, бо він не є зацікавлений в тому, що є з тим титулом пов'язане. Натомість, він погоджується з пропозицією д-ра Б. Футея, щоб йому надати титул почесного президента УНСоюзу. Тоді д-р Юліян Куляс звернув увагу, що такий титул може надати Конвенція тоді, коли пропозиція є правильно подана і піддержана, а делегати приймуть її одноголосно. Д-р Б. Футей дав внесок надати Й. Лисогорові титул почесного предсідника УНСоюзу. Внесок піддержав д-р Ю. Куляс. Предсідник Конвенції, Леонід Філь зарядив голосування, яке у висліді виказало, що не було одноголосної згоди делегатів і внесок перепав. Ций цитат з протоколу 30-ої Конвенції д-р Н. Олесницький повторив англійською мовою.

В дальшому сказав, що це сталося на Конвенції в Рочестері в 1982 р. Тепер заходить питання, чи Й. Лисогір є почесним членом Головного Уряду УНСоюзу і чи він заховувався як такий. Він був делегатом, кандидував до Головного Уряду на пост головного предсідника, брав участь у Річних Нарадах Головного Уряду. Д-р Богдан Футей хотів наладнати цю справу на 30-ій Конвенції, але це йому не вдалося, бо справа перепала під час голосування. Тепер є питання, чим був Й. Лисогір — він прибув на Річні Наради Головного Уряду у 1983 р., приймав дієти і забирав голос у дискусії — не голосував. Тоді д-р Мирон Куропась, на засіданні з Контрольною Комісією і під час нарад висловив затурбовання з приводу, що справа Й. Лисогора не є належно наладнана. Тут д-р Н. Олесницький відчитав з публікованого у „Свободі" від 10-го лютого 1984 р. уривок з протоколу з Річних Нарад Головного Уряду, що відбулися в червні 1983 р. на Союзівці, на яких ця справа була порушена. „...д-р Мирон Куропась ствердив, що те, що сказав мгр Геврик не розв'язує статусу Й. Лисогора і попросив д-ра Н. Олесницьього, щоб висловився в тій справі. Д-р Н. Олесницький сказав, що Й. Лисогір не вніс відклику до Головної Контрольної Комісії. Він тільки заявив, що радо продискутує з членами Контрольної Комісії свою справу і коли децизія Контрольної Комісії буде для нього задовільна, він може її прийняти. Формальної апеляції він не вносив...", а тоді дальше з протоколу „...мгр Іван Геврик подав, що на доручення Головного Уряду, Головна Контрольна Комісія відбула засідання, на яке запрошено Й. Лисогора і головного секретаря В. Сохана. Після вислухання їх обидвох, Контрольна Комісія відбула засідання і винесла наступне рішення, яке, на його прохання, відчитав д-р Н. Олесницький: „Головна Контрольна Комісія переглянула справу бувшого головного предсідника УНСоюзу Йосифа Лисогора і перечитавши акти і протоколи, які відносилися до справи його почесного членства та вислухавши аргументи Й. Лисогора і заяву головного секретаря В. Сохана та взявши до уваги, що через те, що внесок, поданий на Конвенції УНС у 1978 р. у Піттсбурзі надати Й. Лисогорові титул почесного члена Українського Народного Союзу, як живучого президента УНСоюзу був прийнятий через аклямацію, але всупереч статутові УНС, який не передбачає такого титулу, бо одинокий почесний титут є почесний член Головного Уряду і тому, що прийняття такого рішення вимагало б і вимагає зміни статуту, що є поза компетенціями і Головного Уряду і Головної Контрольної Комісії, та щоби раз і на все спростувати нестатутове рішення Піттсбурзської Конвенції УНС, Головна Контрольна Комісія рекомендує Головному Урядові наступне:

1. Признати Й. Лисогорові одинокий тепер і досі можливий почесний титутл, тобто титул почесного члена Головного Уряду УНСоюзу з усіми привілеями і обов'язками:

2. Запропонувати Статутовій Комісії наступної, звичайної Конвенції ввести до статуту титул почесного предсідника УНС із усіми привілеями та обов'язками, як теж обмеженнями почесного члена Головного Уряду, згідно зі статтею 43а теперішнього статуту УНСоюзу та прецедентами щодо почесних членів Головного Уряду.

Відчитавши рішення українською та англійською мовами, він попросив, щоб хтось із присутніх поставив внесок на його прийняття. Андрій Джула дав такий внесок, його піддержав д-р Мирон Куропась. Перед зарядженням голосування над внеском, ведуча нарадами, Ґльорія Пашен, заступниця головного предсідника, запиталася Й. Лисогора, чи він годиться з повищим рішенням Головної Контрольної Комісії. Йосиф Лисогір заявив, що він годиться з ним і приймає його до відома. Переведено голосування — всі голосували за внеском Головної Контрольної Комісії...". Це все д-р Н. Олесницький повторив англійською мовою.

В дальшому д-р Н. Олесницький сказав, що зараз забере голос Й. Лисогір — він буде твердити, що протоколи з 1978 р. і з 1983 р., які були появилися у „Свободі", є неточні. Це він заявив членам Контрольної Комісії на спільному засіданні з ним, що відбулося у четвер вечором 29 травня 1986 р. після бенкету. При тому д-р Н. Олесницький підкреслив, що Й. Лисогір не квестіонував точности протоколів зразу після того, коли вони появилися на сторінках „Свободи", але аж попереднього вечора. Члени Контрольної Комісії мусять брати до уваги протоколи, як офіційні рекорди. Всякі застереження до протоколів мусять бути внесені перед прийняттям протоколів. Йосиф Лисогір брав участь у Річних Нарадах Головного Уряду в роках 1984 і 1985, коли були затверджені протоколи попередніх засідань Головного Уряду, приймав дієти, брав участь у дискусіях, але не голосував — тобто поводився згідно з вимогами і привілеями почесного члена Головного Уряду УНС.

Тепер Й. Лисогір кандидує на головного предсідника УНСоюзу. В тій справі може бути багато дечого зроблено — можна йти до суду, бо Й. Лисогір грозив, що він віддасть справу до суду. Можна б теж дати цю справу для розгляду Конвеції, а можна теж забути про все і сказати — нехай кандидує, він все одно ни виграє виборів. Але стоїть перед усіми одне питання — коли ж вкінці закінчиться та контроверсія.

Сказав, що Конвенція повинна тепер вислухати аргументів Й. Лисогора, бо кожний має право висказати свою думку. При тому запропонував, що, якщо Й. Лисогір хоче кандидувати, щоб попросити його, щоб він заявив, що він ніколи не вважав себе почесним членом Головного Уряду УНС і з огляду на те, він міг зробити це, що він зробив і робить і ясним та зрозумілим для нього є, що коли він кандидує на пост у Головному Уряді, він є звичайним членом УНСоюзу, як і всі інші члени. В майбутньому він може приходити на наради Головного Уряду, але не може сидіти при столі поміж почесними членами Головного Уряду, не може одержувати дієти і не може забирати голосу в дискусії. З огляду на те може у 1990 році бути делегатом Відділу і знова кандидувати на пост. Попросив, щоб Й. Лисогір забрав голос і висловився у своїй справі.

Йосиф Лисогір подякував за те, що дано йому можливість висловитися в тій справі. Підкреслив, що адвокати мають такий звичай, що коли справа не є певна до виграння, вони довго говорять. Адвокат Н. Олесницький стратив майже годину на говорення про справу, яку можна було полагодити протягом 5-10 хвилин. Сказав, що перед збором Конвенції є дві проблеми:

1. Чи Конвенція може зробити те, що вона хоче, як те не спротивляється постановам статуту — відповів, що так. Делегати можуть прийняти кожне рішення, яке вони бажають так довго, як воно не є заборонене статутом, прим. статут каже, що не можна прийняти в члени комуніста, хиба що внесеться поправку до статуту.

2. Справу базують на тому, що її може вирішати Головний Уряд, чи Головна Контрольна Комісія. Згідно зі статутом, рішення Головного Уряду в 1983 р. було неправильне і незгідне із статутом, бо статут каже, що про почесне членство рішає Конвенція. Контрольна Комісія дає пропозицію, а Конвенція голосує над нею і або приймає, або відкидає пропозицію. В статуті немає написано, що Головний Уряд затверджує почесне членство.

Підкреслив, що він не сподівався, щоб такий здібний адвокат, як Н. Олесницький в той спосіб представляв справу, яка для нього згори вже є програна.

Сказав, що він є бізнесмен і представить справу коротко і згідно з фактами, на які має документи. Підкреслив, що д-р Н. Олесницький репрезентує УНСоюз, як його адвокат. В минулому році він одержав від УНСоюзу понад тридцять тисяч долярів, заступаючи його в різних судових справах. Він також продає забезпечення УНСоюзу на високі суми — іншими словами заробляє гроші на всі сторони, нічого не робить для УНСоюзу без грошей і з огляду на те, він є односторонній, як людина і як контролер. А тому, що він є одностороннім, дуже прикрим є, що він є головним контролером УНСоюзу і має владу над статутом. Контролер повинен бути безстороннім. Підкреслив, що він як контролер УНСоюзу не повинен заступати УНСоюзу і побирати за це гроші.

Пригадав, що на Конвенції в Піттсбурзі, під час прогулянки кораблем, до нього приступили Іван Флис і Тарас Шмагала і дораджували йому, щоб він відтягнув свою кандидатуру на головного предсідника, бо він скомпромітував себе при відктитті Конвенції справою течки д-ра Я. Падоха, чим припізнив відкриття Конвенції на півтора години. На питання, хто кандидує проти нього, одержав відповідь, що Іван Флис, що потвердив сам Флис. Йому пропоновано різні, добре платні праці в УНСоюзі за те, щоб він зрікся кандидувати на головного предсідника. На це він не погодився — назвав це політичним договором, яким обидва, вище названі панове, хотіли випхати його зі Союзу. Тоді вони заявили, вживаючи дослідно таких слів: „як ти не відступиш, ми тебе знищимо". Відбулися вибори і д-р І. Флис їх виграв. При кінці Конвенції, мгр Іван Геврик запропонував, щоб його іменувати почесним членом УНСоюзу, як живучий попередний предсідник УНСоюзу. В той час, коли він ще був у канцелярії УНС (до 30-го червня 1978 р.), він звернув увагу головному секретареві В. Соханові, що протокол є незгідний з правдою, бо пропозиція І. Геврика, яку прийняла Конвенція була інша. На те він одержав відповідь від В. Сохана, що такого титулу, що запропонував І. Геврик, не предвиджує статут УНС. На це він відповів, що його не обходить те, що є в статуті, для нього є важне і зобов'язуюче те, що схвалила Конвенція. Після довших торгувань, він погодився на те, що він є почесний член УНСоюзу, як живучий предсідник УНСоюзу. Це є його титул. В дійсності він хотів мати титул почесного предсідника УНСоюзу і не бажав нічого іншого. Підкреслив, що він ніколи і то ніколи, помимо натиску, не погодився бути почесним членом Головного Уряду УНС. Він відмовлявся від цього на кожній Конвенції, яка слідувала і на всіх Річних Нарадах Головного Уряду і ніколи того рода почесного членства не прийняв.

Після Конвенції в Піттсбурзі, він одержав запрошення взяти участь у Річних Нарадах Головного Уряду, що на його думку, не було нічого надзвичайного, бо таке запрошення одержував був теж і Роман Слободян, який одержав на Конвенції в 1966 р. почесне членство Головного Уряду УНС, як почесний касир УНС і був запрошуваний на всі Річні Наради Головного Уряду і на всі Конвенції за що йому виплачувано дієти так само, як і всім іншим. З огляду на те, він теж брав участь у Річних Нарадах і коли головний касир Уляна Дячук роздавала карточки на дієти, він виповняв їх і підписував і одержував дієту. Він ніколи нічого не вимагав, а брав те, що йому давали. Коли Відділ вибрав його делегатом на 30-ту Конвенцію, що відбулася в Рочестері, до нього підступив д-р Мирон Куропась, який був дуже поденервовавний — зрештою, Мирон був нервовою людиною почавши від свого дитинства — і запитався його, як то сталося, що він є делегатом, коли він є почесним членом Головного Уряду УНС. На це він відповів М. Куропасеві, що він ніколи не був почесним членом Головного Уряду УНС. Підкреслив, що УНСоюз може зробити своїм почесним членом кожного, кого вважає за відповідне, навіть президента Америки Рональда Регена.

Після 30-ої Конвенції в Рочестері він узяв знову участь у Річних Нарадах Головного Уряду і коли зайняв місце біля стола, разом із почесними членами Головного Уряду, д-р М. Куропась запитався його, яким правом він там сидить, коли він не є почесним членом Головного Уряду і не має права брати участи в нарадах, як почесний член. Коли він почув пропозицію Головної Контрольної Комісії відносно свого титулу, він не хотів повірити своїм ухам. Як може Головна Контрольна Комісія давати того рода пропозицію, коли вона не має на це статутового права. Він тоді сказав їм, щоб залишили цю справу, бо він не є зацікавлений нею. Д-р Н. Олесницький твердив, що він погодився на цю пропозицію, а фактично то він ніколи на неї не погодився і, підкреслив, ніколи не погодиться, бо ніщо не змінить його настанови до цієї справи. Він є почесним членом УНСоюзу і таким себе вважає. У квітневому числі „Свободи" було подане звідомлення, хто є делеґатами на 31-шу Конвенцію. І там було написано, що делеґатами є Марія Лисогір і Петро Яцинич, а заступниками Йосиф Лисогір і Варвара Цюпа. Також він прочитав із Пропам'ятної Книги 31-ої Конвенції, що він є там поданий, як почесний член Головного Уряду УНС. Отже, хто він є? Його адвокати висміяли це все і сказали, що все те є велика нісенітниця, бо не було ніякого глузду подавати його, як заступника делеґата і рівночасно, як почесного члена Головного Уряду УНС. Або одне, або друге, або третє. Ще раз підкреслив, що він не був, не є і ніколи не буде почесним членом Головного Уряду УНСоюзу. Твердження, що Конвенція, яка відбулася у 1978 р. не мала права номінувати його почесним членом УНСоюзу, а теж твердження, що Головний Уряд УНС на своїх нарадах у 1983 р. мав право назначити його почесним членом Головного Уряду, було незгідне з правом і фратерналізмом.

Тарас Шмагала попросив слово і сказав, що відносно його особи, Й. Лисогір зробив поважні оскарження, кажучи, що він був готовий роздавати мільйони УНСоюзу для політичної гри. Це не є згідне з правдою. Підкреслив, що його батько, пок. Дмитро Шмагала був у Головному Уряді УНСоюзу на протязі 25 років, а він сам є в ньому вже 20 років. Вони служили УНСоюзові чесно. Немає ніяких підстав для того, щоб Й. Лисогір очорнював його ім'я і ім'я його родини, яка віддано працювала для УНСоюзу.

Д-р Н. Олесницький заявив, що Й. Лисогір не може кандидувати на будь який пост так довго, поки не заявить перед Конвенцією, що він не є почесним членом Головного Уряду УНС і з огляду на те має право бути делегатом і кандидувати на пост у Головному Уряді. Коли він програє вибори, тобто не буде вибраний до Головного Уряду, він не може після Конвенції брати участи в Річних Нарадах Головного Уряду, як почесний його член і опісля, коли прийде наступна Конвенція, знова повторити цю всю історію, яка тягнеться вже 8 років. Зажадав, щоб Й. Лисогір заявив, згідно з братським духом, раз і на все, що він не є почесним членом Головного Уряду УНС, не має ніяких вимог відносно привілеїв, які є пов'язані з цим урядом та не буде брати участи в Річних Нарадах Головного Уряду, як його почесний член. Якщо він хоче тепер кандидувати, він мусить тут відмовитися від повищих привілеїв.

Леонід Філь сказав, що він, як предсідник попередної, 30-ої Конвенції, що відбулася в Рочестері, Н.Й., хоче, щоб не було ніякого сумніву після того, що сказав адв. Олесницький, що Й. Лисогір не тільки що зрікся тоді того титулу, що одержав на 29-ій Конвенції — єдиний титул, що признає статут УНС — почесного члена Головного Уряду, але згідно з протоколом Конвенції і тим, що він дуже добре пам'ятає, що зрештою теж потвердив д-р Б. Футей і згідно з голосуванням 30-ої Конвенції, Й. Лисогір не є почесним предсідником УНСоюзу.

Й. Лисогір заявив, що він вже перед тим точно сказав, що він ніколи не приходив на ніяке засідання Головного Уряду УНС, або на Конвенцію без запрошення. Кожного року він одержував запрошення, так, як колись запрошувано пок. Романа Слободяна. Після цього, як це змінено, він дальше вважав, що все діє за старою системою — його просили, давали дієту і він від того не відмовлявся і не буде відмовлятися і на майбутнє. Коли ж його не хотять і не будуть виплачувати дієти, то нехай не запрошують. Як не будуть запрошувати то він не прийде. При тому подякував за те, що Конвенція погодилася, щоб він кандидував у виборах на пост головного предсідника УНС.

Д-р Богдан Футей, який брав участь у 30-ій Конвенції, як член Контрольної Комісії ствердив, що протокол згаданої Конвенції, де є подана справа надання почесного головства УНСоюзу Й. Лисогорові відзеркалює правду.

Леонід Філь закрив на тому дискусію на тему справи Й. Лисогора. Попросив д-ра Н. Олесницького поставити внесок в тій справі.

Д-р Н. Олесницький дав внесок, що тому, що бувший предсідник УНСоюзу Йосиф Лисогір сказав, що він ніколи не був почесним членом Головного Уряду і що він не приїзджатиме на Річні Наради Головного Уряду УНС, хиба його попросять і не вважає себе почесним членом, тому нехай він дальше буде кандидатом. Свій снесок він повторив англійською мовою.

Внесок піддержали: мгр Іван Геврик і д-р Іван Скальчук. Переведено голосування — внесок перейшов великою більшістю голосів. Трьох делегатів голосували проти — ніхто не здержався.

Марія Кульчицька (8) відтягнула свою кандидатуру на пост головної радної.

Андрій Футей відчитав привіт від СУСТА.

Тарас Шмагала відчитав привіти від сен. Альфонса Д'Амато — Ню Йорк, сен. Клейборна Полл — Ровд Айленд, сен. Алена Діксона — Іллиной, Реймонда А. Клее — екзекутивного заступника президента Краєвого Братського Конгресу Америки.

Леонід Філь відчитав привіти від: президента Української Народньої Республіки в екзилі, Миколи Лівицького, Української Революційної Демократичної Партії, підписав Олексій Коновал, генеральний секретар, Шкільної Ради при УККА — голова д-р Евген Федоренко, Окружної Управи Союзу Українок Америки — Орися Лончина, голова і Олена Климишин, секретар, ЗУАДКУ — підписали д-р Олександер Білик, голова і Микола Кавка, секретар, Союзу Українців Католиків „Провидіння", — о. шамбелян Мартин Канаван, головний предсідник і інж. Ігор Смолій, головний секретар.

Леонід Філь в дальшому сказав, що на пости головного секретаря і головного касира залишилися тільки по одному кандидатові, у висліді чого Володимир Сохан став вибраний головним секретарем та Уляна Дячук стала вибрана головним касиром. Делегати прийняли це повідомлення оплесками, потверджуючи цим їхній вибір через акламацію.

Перерва на обід — год. 11:30

Пополуднева сесія — год. 2:30 по пол.

Володимир Борискевич — Бойд, заступник предсідника Конвенції відкрив сесію. На вступі він подякував делегатам за вибір його на почесний пост заступника предсідника 31-ої Конвенції УНС. Представив голову Українського Братського Союзу, Івана Олексина.

СЛОВО ГОЛОВИ УБС І. ОЛЕКСИНА

Іван Олексин „Пане Предсіднику, Шановна Президіє, Високоповажані Пані й Панове Делегати, Дорогі Гості! Я маю знова честь вітати Вас від Українського Братського Союзу, а від себе ще раз подякувати за те, що я маю змогу тут, разом з Вами бути на так важливій великій Конвенції Українського Народного Союзу.

Я також хотів би привітати на залі делегатів з мойого міста Рочестеру, які є тут досить численні з п. Володимиром Гавриляком на чолі. Ми горді, що наша Рочестерська делегація є так численна. Будучи у Вас на Конвенції вже два дні, я отримав від багатьох делегатів, а також гостей запити відносно злуки наших обох організацій. Почуваюся до обов'язку сказати на ту тему декілька слів.

Я щиро вдячний д-рові І. Флисові за те, що він вичерпно і достовірно переповів Вам про наші сходини і наші догворення про цю злуку Союзів.

Як я вже сказав, я кину дещо більше світла на ту справу. Я дуже радий і приємно було почути, що Ваша Конвенція апробувала цю злуку одноголосно, без будь якого спротиву, як і я сподівався. У моїх словах щодо злуки Союзів, я хочу бути щирий і відкритий. Я хочу Вам сказати, що на нашій Конвенції, так, як я передбачаю, знаючи своїх людей — членів і делегатів, так одноголосно воно не буде, хоча я не кажу, що воно буде в противну сторону. Серед нашого уряду і серед членства, а також і серед делегатів будуть і є певні розбіжності. Ці розбіжності щодо злуки не є на пункті умови злуки, бо з умовинами злуки всі є згідні і вважають, що вони є добрі, а крім того, наші урядники, які є на найвищих постах, не є вже молоді, включно зі мною, а старші люди, які хочуть відійти на відпочинок. І в тому випадку, коли ходить про особовий склад, у нас не буде розбіжностей, бо нема тої боротьби за пости в установі, яка мала б бути злучена. У нас є інші проблеми. У Вас, уклад сил делегатів і членства є до певної міри відмінний від укладу сил і членства в Українському Братському Союзі. У нас він є більше видний на регіональному подіменту і в нас він ще більше видний на віроісповіданні, тобто католики і православні. Зовсім відмінна структура побудови отих впливів, які є вони у Вас. Тому впливи, які дані групи у нас мають, є до тої міри оправдані, що вони, як я вже сказав, не бояться за пости, але вони бояться за інші речі. Найголовнішою справою, про яку я говорив, це були оті групи, поділені на релігійному полі і вони мають побоювання, що з хвилиною злуки може вони втратять оті впливи, будучи в якійсь більшій організації, в якій вони не почувались би як у себе вдома... Чи це є виправдане, чи ні, я не буду входити в справу.

Другою справою, коли я говорив, що буду щирий і відкритий, це те, що УНСоюз є чотири, якщо не більше разів більший від УБСоюзу і вони думають, що зараз після злуки все минеться, все пропаде — пропаде історія УБСоюзу, його вклад у громаду, його вклад для українського народу і що все це забудеться. Мені здається, що ці мотиви не є виправдані тому, що ми обговорювали дані справи про злуку Союзів спільно з нашими Екзекутивами і ми дійшли до того, що частина історії Українського Братського Союзу була б теж частиною історії обох Союзів. Це мало б виглядати, що йшли разом, розійшлися, а опісля знова разом зійшлися. Така була постанова і таке було моє зрозуміння.

Яке буде рішення нашої Конвенції, то я передбачаю. Але мені не то що невигідно, але можливо, що я й не повинен би, як предсідник організації, де я мушу пошанувати думку і переконання всіх груп — і менших і більших — невигідно мені та неможливо Вам сьогодні сказати, в якій мірі і величині буде оця опозиція.

Коли ж йдеться про саму злуку, то я особисто переконаний, що до неї прийде. І мені здається, що та злука прийде скоріше, як хтось сьогодні передбачає, чи думає, коли вона прийде. Я не хотів би залишити Вас під враженням, що справи злуки в нашому Союзі є злі — ні, але я хотів би перед Вами висповідатися і сказати Вам, щоб Ви не мали жодних сумнівів, де справа злуки в нас стоїть. Я певний, що вона буде позитивно розв'язана, чи то буде тепер, чи за два роки і я певний, що вона остаточно увінчається успіхом.

Я ще раз хотів би подякувати Урядові Українського Народного Союзу зокрема за зрозуміння і братське відношення у нашій діяльності, як також у наших переговорих про злуку. Я думаю, що ми й надалі будемо так співпрацювати. Я щиро Вам дякую, що мені дозволили тут говорити. Я щиро вам дякую, а тепер нехай я буду перший пограттулювати, тому що вибори вже скінчилися, всім тим, що ввійшли до нового уряду. Дякую".

В. Борискевич-Бойд висловив щиру подяку голові УБСоюзу за його привіт та за інформації відносно злуки Союзів.

17. ВНЕСЕННЯ ТА УХВАЛИ ДЛЯ ДОБРА ОРГАНІЗАЦІЇ

РЕЗОЛЮЦІЇ Резолюційної Комісії

1. Конвенція доручає новообраному Головному Урядові звернутися до Урядів наших країн, ЗСА і Канади, та різних міжнародних організацій, щоб вони добивалися від уряду СССР відкрити різні дороги негайної допомоги для наших братів і сестер, які потерпіли і ще потерплять у наслідок катастрофи у Чорнобилі, і встановити безпосередній контакт із загроженими радіяцією нашими рідними, яких евакуовано, або переселено.

2. Конвенція доручає новообраному Урядові вимагати від урядів ЗСА і Канади перевірки праці ОСІ в ЗСА і Комісії Дешена в Канаді, зокрема щодо вживання спрепарованих КГБ та іншими сумнівними джерелами свідчень у процесах проти мнимих колябораntів і знеславлювання цілих груп народів, зокрема українського.

3. Конвенція доручає новообраному Урядові припильнувати, щоб згідно з рішенням Конгресу ЗСА, справа українського моряка Мирослава Медведя була перевірена грунтовно Гельсінською Комісією ЗСА, під головуванням сен. Альфонса Д'Амато.

4. Конвенція доручає новообраному Урядові заангажувати професійного демографа, який перевів би студію нашого членства, і цілої української громади в ЗСА і Канаді для уможливлення плянованої посиленої організаційної праці.

5. Конвенція доручає новообраному Урядові поширити існуючі та заініціювати нові програми для молоді, зокрема незорганізованої, у всіх ділянках її заінтересування та в тому напрямі використати потенціял нашої оселі „Союзівки".

6. Конвенція закликає членів-католиків УНСоюзу всеціло приєднатися до вже запланованих ієрархією 100-ліття Української Католицької Церкви в ЗСА.

7. Конвенція закликає все членство УНСоюзу брати активну і посилену участь у підготові до святкування 1,000-ліття Християнства в Україні у рамках уже існуючих крайових комітетів ЗСА і Канади.

РЕКОМЕНДАЦІЇ Резолюційної Комісії:

1. Конвенція рекомендує доручити Екзекутиві УНС подбати про видрукування наукової праці, присвяченої 800-річчю „Слова о полку Ігоревї", при чому НТШ зголошує свою готовість разом із УНС підготовити відповідний текст проєкту цього видання.

2. Конвенція рекомендує доручити Екзекутиві УНС подбати про видання пропам'ятної книги в 125-річчя смерти Тараса Шевченка, патрона УНС. Постійне фальшування поета й викривлювання його справжнього обличчя та його історичної місії в долі України робить це видання дуже побажаним і не менше скромним.

Д-р Ярослав Падох
Почесний член Головного Уряду
УНС і голова НТШ

Внесок: Головний Уряд УНСоюзу при висилці дивіденди долучить нотатку з пригадкою для членів, щоб перевірили на грамотах своїх спадкоємців і належно впорядкували.

Евстахія Мілянич, секретар, Відд. 450

Додаток до резолюції ч. 1.

З преси відомо нам, що багато тисяч родин евакуованих з околиць Чорнобиля стали розбитими. Розділено дітей від матерей і родини і вивезено діти в інші міста, матері в інші, а ще в інші решту родини. Нехай уряди провірять і постараються злучити родини разом.

Мирослав Кальба, Відділ ч. 226.

За Резолюційну Комісію: Богдан Гнатюк, голова ред. Василь Шарван, заступник голови, Ярослав Білак, мгр Роман Дяків, мгр. Володимир Сенежак, Богдан Робак, ред. Зенон Снилик, ред. Рома Гадзевич.

16. ЗВІДОМЛЕННЯ СЕКРЕТАРСЬКОЇ КОМІСІЇ, ДИСКУСІЇ ТА УХВАЛИ

1. Рекомендуємо, щоб за грамоти кляси W (на ціле життя) виплачувано повний зворот вкладок у формі дивіденди вже по скінченні 78-го року життя, тобто рік скоріше, як було дотепер.

2. Рекомендуємо підвищити вік для видачі членові акцидентового забезпечення (АДД) до 60-го року життя, а важність згаданої грамоти продовжити до 70-го року життя члена.

3. Рекомендуємо, щоб усім активним членам, грамоти яких є важні 20 і більше років, виплачувати дивіденди за ці грамоти у висоті однорічних вкладок.

4. Рекомендуємо робити старання для злуки Відділів, які нараховують 25 і менше членів.

5. Рекомендуємо зладити інформативні брошурки для нових кляс забезпечення.

6. Рекомендуємо, щоб передплату „Свободи" включати до вкладок усіх членів без різниці статі.

7. Рекомендуємо, щоб висилати канадським секретарям оплачені зворотні коперти.

8. Рекомендуємо виплачувати своєчасно винагороди секретарям.

9. Рекомендуємо поміщувати посмертні оголошення у „Свободі" зразу після смерти члена.

10. Рекомендуємо влаштовувати кожного року на „Союзівці" Центральні Секретарські Курси, а короткі курси на Округах та в місцевостях, де намає Окружних Комітетів. Першенство в Центральних Курсах повинні мати нові секретарі або такі, які ще ніколи не були учасниками таких курсів.

11. Рекомендуємо відновити і продовжувати видавання „Вістей з Головної Канцелярії УНС".

Секретарська Комісія: Роман Гарас, Михайло Захарко, Юліян Юринець, Тарас Слівінський, Михайло Дідух і Іван Яремчук.

15. ЗВІДОМЛЕННЯ КОМІСІЇ ПРОСЬБ, ДИСКУСІЯ ТА УХВАЛИ

Комісія запропонувала призначити до розподілу:

на добродійні цілі в ЗСА	$48,900
на добродійні цілі в Канаді	3,400
Разом Америка й Канада	**$52,300**

На всі спортові клюби і організації призначено $10,000 що буде розділено пізніше.

Між проханнями, яких не узгляднено з причини браку фондів, Комісія мусіла відложити прохання Гарвардського проєкту 1,000-ліття Хрищення України, який заслуговує на спеціяльну фінансову піддержку. Комісія просить новообраний Головний Уряд та Дирекцію Дому УНСоюзу по можливості призначити на працю цього проєкту поважну суму з фондів Корпорації Дому.

Список дотацій на добродійні цілі залучений до протоколу.

Комісія Просьб: Марія Кульчицька, Василь Євтушенко, д-р Максим Задойний, Євген Волошин, Михайло Шпонтак.

12. ЗВІДОМЛЕННЯ ФІНАНСОВОЇ КОМІСІЇ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЗАПОРУК І ПЛАТЕНЬ

За Комісію звітувала А. Слюсарчук, секретар. Комісія запропонувала призначити до розподілу на Стипендії УНС $100,000.

Дієту конвенційних делегатів встановити на $120,00 денно і зворот коштів дороги.

Платні головних екзекутивних урядовців:

Головний предсідник	$42,000
і додаток на репрезентацію	2,000
головний секретар	42,000
головний касир	42,000

Заступники головного предсідника і директор для Канади не одержують платень.

У випадку зросту коштів прожитку, всі платні головних екзекутивних урядовців може підвищити Головний Уряд у пропорції до коштів прожитку.

Дієта членів Головного Уряду в часі виїздів є така сама, як делегатів на Конвенцію, але з обмеженням лише до таких виїздів, які не відбуваються в нормальних днях праці.

Запорука головного касира повинна виносити $200,000, а інших екзекутивних урядовців не менше, як $25,000.

Фінансова Комісія запропонувала, щоб делегати Конвенції пожертвували одноразово зі своїх дієт суму $25,00 на Фонд Оборони Української Спадщини, що існує при УНСоюзі.

На пропозицію Ярослава Білака вирішено, що датки канадських делегатів по $25.00 будуть передані Канадській Комісії Оборони Українського Імени.

Іван Гавалюх, англомовний секретар Комісії подав ці пропозиції англійською мовою.

Мгр Іван Скочиляс короткими словами зреферував бюджет на 1986 рік.

Список дотацій, як теж бюджет залучені до протоколу.

Фінасова Комісія: Іван Скочиляс, голова, Петро Дяків і д-р Іван Сервнт, заступники голови, д-р Атанас Слюсарчук і Іван Гавалюх — секретарі, украномовний і англомовний.

Ведучий нарадами Володимир Борискевич-Бойд зарядив голосування. Пропозиції Комісії Просьб, як теж Фінансової Комісії прийнято великою більшістю голосів. Один голос був проти.

БЮДЖЕТ НА 1986 РІК

ПРИБУТКИ:

1. ЧЛЕНСЬКІ ВКЛАДКИ:

Життєве забезпечення	$2,609,000
Забезпечення від випадків	70,000
Фонд Братський	63,000
РАЗОМ — членські вкладки	$2,742,000

2. ВІДСОТКИ:

Від позички для УНКорп. Дому УНС	$1,400,000
Від бондів	3,800,000
Від гіпотечних позичок	450,000
Від членських позичок	35,000
Від уділів	45,000
Від банкових конт	50,000
РАЗОМ — відсотки	$5,330,000

3. РІЗНІ ВПЛИВИ:

Фонд Оборони Української Спадщини	$50,000
Фонд Сирітський	5,000
Фонд Наглої Потреби	2,000
З продажі книжок (Енциклопедія)	15,000
Амортизація і зиск з продажі	20,000
Пожертви до Фонду Братського	30,000
Різні впливи	20,000
РАЗОМ — різні впливи	$142,000
Свобода	$1,137,000
Союзівка	700,000
РАЗОМ — прибутки	$10,051,000

ВИДАТКИ:

1. ВИДАТКИ ГРАМОТ:

Виплати дозрілих вивінувальних грамот	$950,000
Посмертні виплати	850,000
Виплати від випадків (АДД)	20,000
Подвійне забезпечення	10,000
Грошові звороти	520,000
Забезпечення батьків і дітей	5,000
Відсотки від посмертних виплат	2,000
РАЗОМ — виплати грамот	$2,357,000
Дивіденда	$800,000
Фонд Сирітський	5,000
Вкладки за реасекурацію	12,000

2. КОШТИ АДМІНІСТРАЦІЇ:

ПЛАТНІ

Головних Урядовців	$129,000
Працівників	450,000

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ:

Пенсійний Фонд, хворобове і групове забезпеч.	$290,000
Від каліцтва	15,000
Соціяльне і від безробіття	60,000
РАЗОМ — забезпечення	$365,000

1. КАНЦЕЛЯРІЙНІ ВИДАТКИ:

Виготовлення дивідендових чеків і опіка над бондами	$40,000
Друки і канцелярійні прибори	50,000
Пошта	25,000
Телефон	30,000
Забезпечення	10,000
Загальні видатки	15,000
Відділові прибори	4,000
Винайм машин	20,000
РАЗОМ — канцелярійні видатки	$184,000

2. РІЗНІ ВИДАТКИ:

Компюторизація діловодства	$60,000
Канадські Корпораційні податки	5,000
Канадська Канцелярія	10,000
Актуарій та спеціяльні дорадники	35,000
Заплата до забезпечених урядів	5,000
Кошти найнятого Контролера	7,000
РАЗОМ — різні видатки	$122,000

3. ОРГАНІЗАЦІЙНІ ВИДАТКИ:

Головний Братський Організатор	$38,000
Краєвий Вишкільний Директор	40,000
Організаційні винагороди Окружних Комітетів	2,700
Оголошення і друки	50,000
Модернізація орг. матер. та орг. відділу	15,000
Лік. оглядини нових членів і гол. лікар	5,000
Винагороди відділових організаторів	70,000
Винагороди обласних організаторів	65,000
Секретарська винагорода	368,000
Винагорода предсідників і касирів	2,500
Кошти подорожей обл. організаторів	25,000
Обласні засідання	10,000
Відділ Братської Діяльности	30,000
РАЗОМ — орг. видатки	$721,200
Кошти 31-ої Конвенції	$400,000
Кошти нарад Головного Уряду	12,000
Кошти Контрольної Комісії	12,000
РАЗОМ	$424,000
Кошти репрезентацій і подорожей	$40,000
Свобода — доплата за членів	635,000
Виплати друкарні	1,135,000
Союзівка — доплата за направи і меблі	100,000
Виплати Союзівки	650,000
Кошти планування побудови Домів	20,000

4. ДОТАЦІЇ І ДОПОМОГИ:

Дотації з Фонду Наглої Потреби	$10,000
Комісії Головного Уряду УНС	3,000
Комісія — Спортова	10,000
Стипендійна Комісія	100,000
Допомоги Членам	20,000
Дотація Організаціям	52,000
Комітет Проти Знеславлення Українців	150,000
РАЗОМ	$345,000

6. ПУБЛІКАЦІЇ:

Індекс „Свободи"	$59,000
УНС в Канаді	5,000
Книжка про еміграцію в Америці	8,000
РАЗОМ	$72,000

6. ІНВЕСТИЦІЙНІ ВИДАТКИ:

Відсотки від закуплених бондів	$90,000
Втрата при продажі бондів	100,000
Амортизація	40,000
РАЗОМ	$230,000
Різні видатки	$30,000
РАЗОМ ВСІ ВИДАТКИ	8,826,200
НАДВИШКА	1,224,800
РАЗОМ	$10,051,000

14. ВИБІР ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Звідомлення Виборчої Комісії

Голова Виборчої Комісії Микола Бобечко попросив секретарку Комісії Марію Беднарчик відчитати висліди виборів:

Марія Беднарчик подала наступне:

Висліди виборів:

Кандидат:	**Число голосів:**
Головний Екзекутивний Комітет:	
Головний предсідник:	
Д-р Іван О. Флис	197
Йосиф Лисогір	157
Заступник головного предсідника:	
Д-р Мирон Куропась	202
проф. Іван Телюк	125
Заступниця головного предсідника:	
Гльорія Пашен	196
Анна Гарас	142
Головний директор для Канади:	
сен. Павло Юзик	197
Бернард Корчинський	105
Головний секретар:	
Володимир Сохан	261
Головний касир:	
Уляна Дячук	265
Головна Контрольна Комісія:	
Д-р Нестор Олесницький	217
Інж. Анатолій Дорошенко	194
Мгр Іван Гевдик	169
Степан Гавриш	168
о. Стефан Біляк	162
проф. Богдан Гнатюк	161
д-р Богдан Футей	146
Мирон Спольський	113
Іван Винник	110
Головні радні:	
Василь Пастушок	287
Андрій Джула	185
Тарас Максимович	176
Леонід Філь	165
Роман Татарський	165
Текля Мороз	162
Тарас Шмагала	153
Володимир Квас	151

Евген Іванців	145
Володимир Гавриляк	139
Гелен Олек-Скатт	129
Андрій Кейбіда	128
Василь Дідюк	121
Олександер Худолій	109
Микола Хоманчук	108
Михайло Снігурович	86
Михайло Сорока	82
Роман Куропась	81
Степан Куропась, мол.	70
Роман Припхан	69
Гелен Словік	68
Василь Євгушенко	66
Василь Шарван	66
Володимир Гетманський	61
Тимко Бутрей	58
Василь Лучків	57
Петро Дяків	51
Атанас Кобрин	42
Естелла Волошин	42
Володимир Корчинський	36
Олександер Ковальчук	30
о. Мирон Ткач	30
Іван Скочиляс	25
Августин Рудник	22

Секретарка Виборчої Комісії Марія Беднарчук ствердила, що на 363 управнених до голосування делегатів, голосували 361. Вислідн голосування подав українською мовою інж. Михайло Нич.

Володимир Борискевич-Бойд, заступник предсідника Конвенції, подякував членам Виборчої Комісії за їхню нелегку, а так добре виконану працю і попросив до слова новообраного головного предсідника.

Д-р Іван О. Флис — „Шановні делегати, Дорогі Сестри і Братя! Наша Конвенція добігає до кінця. Я, в імені Головного Екзекутивного Комітету, хочу подякувати Вам усім за Ваше довір'я, довір'я, до тих людей, яких Ви Вибрали до Головного Уряду Українського Народного Союзу на наступні чотири роки. Усім тим, які відійшли з Головного Уряду, дякую в імені Екзекутиви за їхню, повну посвяти працю для добра Українського Народного Союзу. Головна Контрольна Комісія дасть внесок на вибір почесних членів Головного Уряду УНС. Мої вислови щирих ґратуляцій усім обраним членам Головного Уряду. Ми всі бажаємо Вам якнайкращих успіхів, як теж сили й охоти у Вашій праці для УНСоюзу на протязі наступних чотирьох років. Також усі ми, члени Головного Екзекутивного Комітету, Головного Уряду і Ви, Пані й Панове делегати, повинні подякувати тим усім, які працювали перед Конвенцією і під час 31-ої Конвенції УНСоюзу, а то: Конвенційному Комітетові на чолі з його головою Романом Татарським, Статутовій Комісії, яку очолював Ярослав Білак, Виборчій Комісії з її головою Миколою Бобечком, Верифікаційній Комісії та її голові мґ-рові Іванові Гаврилюкові, Комісії Просьб, яку очолювала Марія Кульчицька, Секретарській Комісії на чолі з Романом Гарасом, Резолюційній Комісії та її голові проф. Богданові Гнатюкові, як теж Комісії Фінансовій на чолі з маґістром Іваном Скочилясом.

Вам усім, Сестри і Братя — делегати 31-ої Конвенції, Екзекутивний Комітет і Головний Уряд складає вислови найсердечнішої подяки за Вашу участь в Конвенції, за участь, дискусії та у схваленні конструктивних резолюцій та рекомендацій. Бажаю Вам усім щасливого повороту до Ваших домів. До милого побачення у Головній Канцелярії УНС кожночасно, коли Ви є у нашій околиці та маєте охоту і бажання нас відвідати — ми радо Вас привітаємо. Може побачимося на Союзівці, або у Ваших Округах. Бажаю Вам щасливої дороги та дуже дякую Вам за Вашу присутність і активну участь у XXXI Конвенції УНСоюзу.

Ведучий сесією, Володимир Борискевич-Бойд поґратулював головному предсідникові д-рові І. Флисові за вибір та за його промову.

Мґр Іван Геврик запропонував на підставі однозгідного внеску членів Головної Контрольної Комісії надати почесне членство Головного Уряду УНСоюзу д-рові Богданові Гнатюкові, довголітньому членові Контрольної Комісії УНС та Анні Гарас, довголітній головній радній УНС.

Д-р Нестор Олесницький подякував делегатам за вибір його на головного контролера УНС, а тоді запитався д-ра Б. Гнатюка і Анни Гарас, чи вони принимають цю почесну номінацію.

Проф. Б. Гнатюк і **Анна Гарас** заявили, що принимають ці почесні пости.

Переведено голосування над внеском. Внесок прийнято одноголосно.

Д-р Богдан Гнатюк подякував усім тим делегатам, які голосували за ним, а членам Головної Контрольної Комісії за повну співпрацю.

18. РІЗНІ СПРАВИ

Внески — Рекомендації

Стефан Іваницький (276) дав внесок у справі допомоги на будуче: Коли родина-члени УНСоюзу є в дуже прикрім фінансовім положенні та просять грошової допомоги, цю справу треба розглянути і дати одноразову більшу фінансову допомогу.

Внесок прийнято одноголосно.

Д-р Нестор Олесницький порушив справу створення окремої Корпорації Оборони Української Спадщини. Ця Корпорація була б звільнена від оподаткування. Про це він вичерпно написав у своєму звіті.

Його внесок піддержали декілька делегатів і його прийнято одноголосно.

Олександер Скібіцький (285) заторкнув справу дописів до „Свободи". Дав внесок, щоб дописи появлялися не пізніше як до місяця після того, як „Свобода" їх одержала, а коли вирішено їх не поміщувати, то рукопис повинен бути повернений авторові.

Внесок був піддержаний і його прийнято одноголосно.

Евстахія Мілянич (450) порушила справу впорядкування спадкоємців. Запропонувала, щоб при висилці дивіденди звертатися до членів з проханням, щоб вони впорядкували справи їхніх спадкоємців. Внесок прийнято одноголосно.

Олександер Ковальчук дав пропозицію, щоб висота передплати за „Український Тижневик" виносила для членів $5.00 річно, а для не-членів $15.00.

Внесок піддержала Текля Мороз — його прийнято великою більшістю голосів — один голос проти.

Богдан Ясінський (15) висловив подяку предсідникові Конвенції, Леонідові Філеві та його заступникам д-рові Юрієві Оришкевичеві та Володимирові Борискевичеві-Бойд за дуже вміле та добре ведення Конвенції.

Іван Винник (194) дав внесок на закриття дискусії. Внесок піддержали д-р Б. Шебунчак (25), Михайло Юзенів (194) і Адам Ціздин (55).

Внесок прийнято одноголосно.

ЗАПРИСЯЖЕННЯ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Ведучий сесією В. Борискевич-Бойд попросив інж. Степана Куропася перевести присягу.

Інж. Степан Куропась перевів присягу, згідно зі статутом УНС „Я (тут кожний сказав своє ім'я і прізвище) присягаю перед Всемогучим Богом, що я буду чесно й вірно сповняти і виконувати всі мої обов'язки й завдання, як член Головного Уряду, що я завжди буду придержуватися, сповняти і повинуватися правилам, реґулямінові й законам Українського Народного Союзу, що буду охороняти добре ім'я УНСоюзу, що я буду дбати про його добробут і по моїй найкращій змозі прицюватиму для загального добра Українського Народного Союзу. Так мені Боже допоможи. Амінь!".

Зібрані делегати заспівали новообраному Головному Урядові УНС Многих Літ.

19. ЗАКРИТТЯ КОНВЕНЦІЇ

Отець протопресвітер Степан Біляк провів молитву: Всемогутній Боже, Духу правди, Твоя сила необмежена, Твою славу збагнути не можна, Твоє милосердя безконечне, Твоя любов до нас грішних невимовна — величаємо Тебе! Негідні ми приносити нашу подяку Тобі, Ти не потребуєш нічого від нас, знаючи нашу слабість і нікчемність перед Тобою, але Ти дав нам Твою заповідь приносити Тобі славославлення і подяку наших невдячних сердець. Всемилостивий Господе, яку достойну Твоєї величности подяку можемо зложити Тобі, ми грішні. Все ж, віруючи в Твою милість до нас, в Твою всепрощальну любов, дякуємо Тобі за успішне відбуття 31-ої Конвенції Українського Народного Союзу. Поблагослови і обдаруй ласкою своєю всіх делегатів і новообраний уряд, братів і сестер наших, з якими нам доведеться з волі Твоєї працювати для добра Українського Народного Союзу і українського поневоленого народу. Пошли нам братню любов, пошли щастя, здоров'я і любов та наповни серця наші почуттям добра, щоб завжди ми пам'ятали про долю повірених нам людей. Поблагослови нас на щасливу подорож до наших домів. Нехай же слова, честь і поклоніння Тобі, Богу Вічному ніколи не замовкнуть у серцях наших. Нехай вони славлять Тебе, Бога милосердного в Тройці Святій Єдиного, Отця і Сина і Святого Духа, нині й по всяк час і на віки вічні — Амінь!".

Відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено 31-шу Конвенцію Українського Народного Союзу о го. 6:30 веч.

Марія Савчак
секретарка 31-ої Конвенції УНС.

Справлення помилки — До Виборчої Комісії вибрано **Володимира Янева (209)**, а не, як помилково подано Володимира Яціва (32).

Золотий ювілей священства

Цього року у травні сповняється 50 літ священства нашому прелатові Мирославові Колодієві, теперішньому парохові в Келовні, Б. К., в Канаді.

Пятдесять літ подиву гідний пройдений шлях праці для своєї Церкви і народу! З гордістю і признанням можемо сказати, що о. Мирослав один із кращих передових, взірцевих священиків, добродіїв.

Народився він 8-го січня 1912 року в місцевості Клебанівка, Зборівського повіту в Західній Україні. Там же закінчив народну школу, вчився у гімназії у Тернополі, а гімназійну матуру здав у Львові. Будучи студентом, втратив своїх батька і матір, але Божа опіка і Боже провидіння чувало над сиротою Мирославом і готувало йому дорогу в священство, про яке в той час він і не думав. Вчився пильно і ввесь вільний час віддавав науці. До молодого вродливого, фізично здорового студента всміхалася доля всіми принадами життя. Але молодий Мирослав відкинув світське життя, а вступив у 1932 році до Української Богословської Академії у Львові, ректором якої був тоді о. митрат Йосиф Сліпий. По закінченні Богословії 30-го травня 1937 року у місті Жовква молодий богослов Мирослав одержав священичі свячення з рук єпископа Василя Ладики. Цей місяць, травень 1937 року, залишив отцеві прекрасний спомин на ціле життя. Відразу після свячень о. Мирослав виїхав до Канади, зголосившись добровільно ще у Семінарії. І так на свято Петра і Павла 12-го липня 1937 року приїхав о. Мирослав до Канади, а 28 липня вже обійняв своє призначення сотрудника у місцевості Канора. Для молодого священика, який покинув рідну землю, була це не легка і незавидна праця. Восени чи на весні, коли малозалюднені в той час степи і ліси Канори із польовими доріжками після дощу купалися в болотах і калабанях, розбитими і розмитими дорогами треба було їхати возом милями від села до села, по розкинених фармах і господарствах до своїх вірних. Або взимку, коли все було вкрите снігами, саньми — кіньми навманця, в заметіль чи сніговію, а то не раз і збившись із дороги. Не легко було, ні. Та молодого священика не лякали ні дощі, ні громовиці, ні сніги, ні морози. Закутаний на возі чи саньми він доїжджав у кожну закутину, хату, землянку, де жили його вірні, перші поселенці-піонери Канади. Він знав свою розкидану родину, кождого по імені, знав, що кого боліло. Він старався нести їм поміч, розраду, потіху, надію. Приносив їм Бога в Найсвятіших Тайнах, обтирав сльози, бо сам, будучи сиротою, знав біду, знав, як душа і серце болить. В Канаді гартувався і заправлявся до своєї душпастирської праці. Без нарікання він перейшов, так би мовити, перший свій іспит. Полюбив людей і Канору і залишився там, вже як парох, впродовж 15 літ аж до 1952 року. По сьогоднішній день о. Мирослав одержує різні часописи з Канори, листи від знайомих, яких колись хрестив, вінчав, працював з ними. Похресниці не забувають свого дорогого отця. З року в рік шлють йому поздоровлення, писанки, вишивки, знімки, листи і всякі подарунки із різних нагод. Отець Мирослав у час своїх вакацій щороку відвідує Канору, де в'яжуть його незабутні місця, родини, спогади.

З Канори в 1952 року о. Мирослава перенесли до Саскатуну лише на півтора року, а відтак до Реджайни. В роках 1959-60 за його старанням побудовано гарну нову церкву в Реджайні, і там о. Мирослав перебув парохом 12 літ. Із Реджайни отець був покликаний як капелян до резерви канадської армії. Та церковні вищі власті знову о. Мирослава переносять, цим разом до Прінц Алберт, де отець душпастирює чотири роки, але тут він почав хворувати, докучала астма. По роках тяжкої праці в холоді і в непривітних, примітивних обставинах тіло знемоглося. Треба було лікуватися, тому отець попрохав єпископа Саскатунської Епархії про тимчасове звільнення, або перенесення в околицю з кращим кліматом. Одержавши звільнення, за згодою Владики Єпископа Ярослава Габра, перенесли отця восени 1969 року до Америки, до Фініксу, в Аризоні, де сухий теплий клімат має лікувальну силу на астму. З болем душі покинув о. Мирослав Канаду, де прожив свій молодий вік, де трудився в розбудові парохій, церков, українсько-громадського культурного життя, де зжився з народом, землею.

Приїхавши до Фініксу, о. Мирослав перебрав обов'язки пароха в українській католицькій церкві Успення Пречистої Діви Марії. У Фініксі, у місті сонця і синього неба, де зимовою порою все довкруги цвіте, росте, зеленіє, о. Мирослав знову як колись взявся із запалом до праці, не зважаючи на свій вік і свою хворобу. Як добрий адміністратор разом із парафіянами переробив і побільшив малу церковцю. Прикрасив її всередині і ззовні, поставив новий дах на церковному будинку, добудував баню з хрестом на церкві. Закуплено і уфундовано нові гарні лавки до церкви, вивінувано потрібними речами кухню і залю-їдальню при церкві; велике церковне подвір'я залито асфальтом, збудовано нову огорожу довкола церкви, посаджено дерева, кущі, квіти, засіяно траву. Всього допильнував отець, як добрий господар. Неможливо перерахувати все, що він купив чи зробив, і вдень, і вночі отець все був до послуг своїм людям, найбільше своїм автом, а також порадою, грішми. Чи треба було когось завести до лікаря, чи до шпиталю, до банку, до склепу, до уряду, на летовище, привезти з автобусової станції, пошукати помешкання, як добрий самарянин ніколи нікому не відмовив. Дуже співчував старшим хорим емеритам, зданим лише на ласку Божу.

Приєднав отець Мирослав багато нових членів до парафії, які жили самітньо, без транспортації, забуті всіма, або таких, що взагалі про них тут ніхто не чув і не знав. Він їх відшукував, відвідував, привозив до церкви, допомагав чим міг. Він приєднав до нашої парафії навіть багато родин американських, римо-католиків, які полюбили наш обряд, підтримували як члени матеріяльно парафію, христили, вінчали дітей своїх в українській церкві, а деякі з них ще посьогодні належать до нашої парафії. В той же час о. Мирослав обслуговував малу українську церковну громаду у місті Тусон, Аризона, віддаленому яких 140 миль від Фініксу. Туди їздив о. Мирослав автом через арізонську пустелю. Його нічого не лякало і не спиняло від виконання обов'язків, які взяв на свої плечі. Тому і тут, у Фініксі, з'єднав собі серця парафіян, які його любили і шанували. Серце о. Мирослава повне доброти і співчуття до свого ближнього, і він тим серцем, повним любови, керувався завжди. Любив дітей, тож і не дивно, що малі діти — школярі обступали отця завжди роєм, а він частував їх цукерками, чоколядками, кишені його завжди були повні тим „добром" для малих. Великий приятель всіх і кожного зокрема, щедрий добродій на церковні і народні цілі, він брав активну участь у громадському житті організацій Фініксу, „Рідної Школи", підтримував їх своїми пожертвами, брав участь в усіх імпрезах, що відбувалися в цьому місті і в Тусоні. Сам дуже скромний, невибагливий, услужливий, доступний. Своєю тихою муравлиною працею, як добрий душпастир, зробив дуже багато добра у парафії, в якій був 12 літ парохом.

Та здоров'я останньо вже недописувало. Двічі опинився в лічниці, докучала астма, а праці було багато, бо за тих 12 літ парафія зросла до великого числа осіб. Отже знесилений попросив звільнення з дозволом відійти на емеритуру.

Листом 12-го квітня 1982 року Владика Іннокентій Лотоцький, єпископ Чикагський, повідомив о. Мирослава, що дозволяє йому відійти на заслужений відпочинок. І так в неділю, 16-го травня 1982 року, прибув о. д-р Андрій Микита і перебрав адміністрацію парафії у Фініксі — упорядковану і з готівкою 116,000 долярів. Коли ж єпископ Єронім Химій з Канади довідався з преси про відхід о. Мирослава на емеритуру, то зараз звернувся листом до нього, щоб о. Мирослав тимчасово перебрав малу парафію в Келовні, Б. К., поки не будуть висвячені питомці, які приготовляються до свячень. Рівночасно єпископ Іван Прашко листом із червня 1982 року запропонував отцеві переїхати до Австралії на 2-3 роки, або й настало. Після короткого відпочинку і лікування, о. Мирослав рішив повернутися до Канади і прийняти тимчасово душпастирство у Келовні, де гарний поміркований клімат, околиця великих садів.

Полагодивши всі справи у Фініксі, 14-го грудня 1982 року о. Мирослав від'їхав до Келовни, де парафіяни вже чекали на нього і прийняли дуже гостинно у відновленій резиденції. Боже Провидіння чуває над о. Мирославом, додає йому сили і здоров'я дальше працювати у Христовому винограднику. Замість піти на емеритуру, о. Мирослав уже чотири роки трудиться парохом у Келовні. Із готівки, яку застав отець, — 25,000 дол. за чотири роки церква має 100,000 дол. Крім того закуплено велику площу коло церкви за 47,000 дол., поставлено нові дахи з гонтів на церкві і резиденції, нові килими в церкві на підлогу, чотири фелони, чашу, дальматики, устаткування до резиденції, добудовано гараж на авто і зроблено багато іншого. Завдяки доброму душпастиреві — господареві і жертвенним працьовитим парафіянам при Божій помочі парафія в Келовні за такий короткий час має чим похвалитися. Ідучи назустріч 1000-річчю Хрищення України, створено будівельний комітет, який поставив собі за завдання в скорому часі почати будову нової великої стилевої церкви. Рішення гідне уваги і похвали. За віддану працю для Христової Церкви в серпні 1986 року о. Мирослав Колодій був підвищений до чину прелата-монсеньйора. Отець Мирослав Колодій — прикладний священик, невтомний працівник, щедрий добродій, український патріот, людина із золотим серцем і працьовитими руками — приніс обильні плоди для Української Церкви і народу за своїх 50 років священства. Із його щедрих датків, як, наприклад, 15,000 дол. на виховання священиків у Ню Вестминстерській епархії, 6,000 дол. на семінарію в Оттаві, 5,000 дол. на фонд для Колеґії св. Василія в Стемфорді, Конн., будуть користати студенти, які вступлять в його сліди і продовжуватимуть працю на славу Божу і добро українського народу. З тої нагоди золотого ювілею парафіяни в Келовні уряджують 31-го травня ц. р. для о. Мирослава бенкет в його чисть.

Всі колишні парафіяни о. Мирослава з Канади і Америки думками і серцем лучаться з ним в той пам'ятний день і пересилають йому щирі побажання міцного здоров'я та Божих ласк.

К. Р.

„Надіємося..."

(Закінчення зі ст. 2)

Про сумнівність такої „радянської" культури висловлювалися ще в 60-их роках критики з окремих республік — навіть зі самої російської. Спроба замішати з таких різних культур, як, наприклад, з вірменської та татарської, з української та узбекської, з естонської та литовської, під російським прапором одну культурну суміш може довести тільки до браку культури взагалі.

Але для бюрократів в централі „культура" має і так лише косметичну функцію. Їхня централістична політика служить виключно централізації влади.

Поза економікою це означає: усе національне треба редукувати до фолкльористичного.

Так, наприклад, в українському Луцьку 90 з відс. усіх написів на фабриках та установах — російські. Український характер міста сигналізують лише переладовані фоклььористичні оздоби навколо цих написів та виступи регіональних танцювальних ансамблів.

Наслідки такої політики сьогодні відчувають саме ті, що так ретельно виконують накази централі на культурному фронті. Українські письменники все голосніше жаліються, що їх книжки не находять читачів.

Це не диво: національними мовами видається з засади тільки другорядне. Фахові книжки, наукові видання існують переважно російською мовою, але навіть сучасна література російською мовою цікавіша. Національними мовами тільки клясики продаються на чорному ринку.

Від років ані один український роман, ані одна збірка поезій українською мовою не продавалися з-під прилавку. Зрештою за воєнні епоси або за колгоспні романси навіть патріотично наставлені українці не платитимуть таких цін, як російськомовні критичні твори до сучасних проблем.

І так якби цього не вистачило, російська мова в майбутньому займатиме ще більше місце в українських школах. Фахівці бо журяться, згідно з журналом „Мовознавство", що рівень російського занепадає.

Уже 20 років тому критики як Іван Дзюба, остерігали: російська мова, яка, згідно з волею централі, опановує будні всіх союзних міст — і має їх опановувати ще більш виключно — уже давно віддалилася від мови Пушкіна. Неросіяни часто говорять мовою, яка їм тільки видається російською.

Але абсурдність такої мовної політики сягає все вищих ступенів. У передачах радіо Київ, наприклад, інтерв'ю все частіше переводяться двома мовами: на українські питання відповідають по-російськи. Це має викликати враження мовної та культурної єдности — як її підкреслюють останнім часом усі публікації на історичні та культурні теми. У таких виданнях завжди наголошується першенство російського народу, „найстаршого" з-поміж усіх східніх слов'ян та „носія культури" на Сході. Рівень народів, головно в Азії, мовляв, щойно під російським виливом піднявся до світових розмірів.

Але росіяни навіть супроти балтійських народів підкреслюють свою зверхність. Недавно тому „Литературная Газета" цитувала російських письменників у Латвії, які аж гордилися тим, що нічого не знають про своїх господарів.

Події в Казахстані показали, що, не зважаючи на „обмін кадрами" та подібне „культурне виховання", внутрішній опір проти такої зневаги національних культур не слабне. Про це свідчать також відносини серед політичних в'язнів: число неросіян серед них непропорційне високе.

(Передрук з Української Пресової Служби „Вісті з Риму")

„Форейн..."

(Закінчення зі ст. 2)

кий — від політичної теорії через завдання і програми до стратегії і тактики у збройній боротьбі. Цінне джерело для зрозуміння тих часів насилля і горя, хоч справа націоналістів була вповні безвиглядною. Видавці зробили коронне діло подаючи завваги до тексту і про авторів".

Усі три рецензії треба вважати корисними, знаючи як важко добитись того у наукових працях. Не треба дивуватись, що критик хотів би мати офіційні матеріяли про геноцид. Думаю, що колись удоволимо того „невірного Тому", коли архіви НКВД-КГБ стануть доступними для наукових дослідів, як уже нині доступні архіви Гестапо. Покищо будьмо горді тим, що зробив для нашої справи Конквест і його співробітники. Це перші кроки.

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

печеневих поліс, які УНС плянує ввести в життя після затвердження урядовими властями. Відтак головний предсідник представив С. Богача, якого всі прийняли з радістю, як нового обласного представника УНС на Чикаго.

У відповідь С. Богач подякував за честь, яку йому зроблено, вибираючи його на цей пост і закликав секретарів та організаторів приложити рук до цього, щоб з Чикаго та околиці придбати більше нових членів на високі суми забезпечення. Він ствердив, що багато українців перенеслося жити в околиці міста Чикаго і тому він готується на часті роз'їзди. При тому звернув увагу, що тут живе біля 60,000 українців, з яких, зокрема із його вікової групи лише нечисленні є членами УНС. Він надіється, що йому вдасться приєднати саме їх до УНСоюзу. На його думку можна рахувати що 10.000 українців могли б стати членами УНС і тому він закликає своїх співробітників разом довести до того, щоб вони справді забезпечилися в УНС на вищі суми.

На закінчення зборів д-р І.Флис ствердив, що успіх того амбітного пляну С. Богача залежить в першу чергу від секретарів та організаторів і від професійного підходу до справ забезпечення нових членів в УНС. Відтак І. Ґавалюх закликав також до співпраці усіх із новим обласним організатором УНС, бо успіх УНС та його існування залежить від усіх хто працює для нього.

ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧ збройними силами Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) американський генерал Бернард Д. Раджерс запропонував, щоб З'єднані Стейти Америки наказали розмістити на місці ракет середнього засягу Першінг-2 і крилатих з атомовими головками, ракети близького засягу, щоб в такий спосіб менш-більш збалянсувати збройні сили НАТО з такими ж силами Варшавського Пакту, які, навіть при відтягненні усіх 130 совєтських ракет близького засягу, переважатимуть у числі війська і звичайної зброї збройні сили Західньої Европи. Очевидно, це може статися тільки при передумові підписання між Вашінгтоном і Москвою договору про відтягнення ракет середнього засягу і успішних переговорів про дальше зменшення нуклеарної стратегічної зброї. Пропозиція ген. Раджерса наспіла до Вашінгтону після довших нарад в головній квартирі НАТО і вислухання протестів членських західньоевропейських держав, які почуваються загроженими американсько-совєтськими переговорами і плянами відтягнення ракет.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони ЗСА Каспар Вайнберґер, виступаючи перед членами Військово-морської ліги, яка вимагає зміцнення обороноздатности країни, сказав, що шпигунська родина Вокерів нанесла відчутної шкоди З'єднаним Стейтам. К. Вайнберґер зауважив, що секретні інформації, які попали до рук совєтів, дали їм можливість дізнатися, як визначити розміщення американських кораблів і їх маршрути. Противник зміг також дізнатися про те, як ЗСА збирають військові і розвідчі інформації. „Інформації, викрадені Вокерами, дали можливість КҐБ розшифрувати понад мільйон повідомлень", — сказав К. Вайнберґер. КҐБ надавав величезного значення цій шпигунській сітці. В амбасаді СССР у Вашінгтоні був спеціяльний агент, в обов'язки якого входило діставати інформації від Джана Вокера.

СОВЄТСЬКА ГАЗЕТА „Красная Звезда", орган міністерства оборони СССР, повідомила, що совєтський громадянин Олексій Серватюк, уродженець Львова, придбав собі військову уніформу і пагони підполковника, а також золоту зірку героя Совєтського Союзу і, представившись командиром батальйону, який веде бої в Афганістані з муджагедінами, тобто антикомуністичними повстанцями, виманював гроші й інші матеріяльні цінності від львівських воєнних округ і партійних осіб. Аферист, пише далі згадана газета, був розкритий перехожим капітаном, який звернув увагу на цілий ряд недотягнень в уніформі і відзнаках „підполковника" і повідомив про це воєнкомат і КҐБ.

ІРАК ПЕРШИЙ РАЗ погодився, щоб комісія Організації Об'єднаних Націй перевірила закиди Ірану й інших держав про вживання іракською армією хемічної зброї проти іранців. Речник ОН Джо Силлс заявив, що Рада Безпеки вишле до Іраку спеціялістів від хемічної зброї, щоб на місці, а також у прифронтовій лінії перевірити закиди. Комісія плянує відвідати також Тегран, бо існує обопільне обвинувачення в стосуванні хемічної зброї і газових гарматних стрілен, що їх нібито доставляє Іранові Китайська Народна Республіка. Обвинувачення з Теграну і Багдаду наспіло на адресу генерального секретаря ОН Гавіє Переза де-Куеяра минулого тижня.

ВПЕРШЕ ЗА ВСЮ ІСТОРІЮ стейту Тексас у двох містах цього стейту — Далласі і Корпус Крісті на пост посадника вибрані жінки. Посадником Далласу стала Аннет Стравс, а в місті Корпус Крісті — Бетті Тирнер. А. Стравс провадила свою кампанію під гаслом боротьби зі злочинністю і оздоровленням міської економіки. За неї голосувало 95 відсотків негрів і 73 відсотки еспаномовних мешканців.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Д-р ІЛЯРІЙ М. ДОМБЧЕВСЬКИЙ, член УНС Відд. 230-го ім. св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо, помер 13-го січня 1987 року на 88-му році життя. Нар. 11-го серпня 1899 року в Яблонові, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Анну і доньку Марію Бутенко. Похорон відбувся 17-го січня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Боровицька, секр.

Д-р ВОЛОДИМИР ЙОСИФ ОСТАП, член УНС Відд. 385-го Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполісі, Міннесота, помер 8-го січня 1987 року на 83-му році життя. Нар. 1903 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Теодозію, сестру й братову з родинами та ближчу і дальшу родину в Україні, Америці і Канаді. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Крамарчук, секр.

АННА ДУТКА, член УНС Відд. 417-го Т-ва „Співпраця" в Джефферсонвіллі, Інд., померла 30-го січня 1987 року на 89-му році життя. Нар. 1898 року в Черниxівцях, повіт Тернопіль, Зах. Україна. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку доньку Евгенію, внуків і правнуків. Похорон відбувся 2-го лютого 1987 року на цвинтарі Люісвілл Меморіял Ґарден в Люісвілл, Ки.

Вічна Їй Пам'ять!

Ілько Цибрівський, секр.

Д-р Ілярій ДОМБЧЕВСЬКИЙ, член УНС Відд. 472-го Т-ва „Пласт" в Чикаго, Ілл., помер 13-го січня 1987 року на 88-му році життя. Нар. 1899 року в Яблонові, Зах. Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Ділі Бутенко з мужем Володимиром, внуків — Олеся, Софійку і Данилка, племінників і племінниць та дальшу родину. Похорон відбувся 17-го січня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефанія Кочій, секр.

ВОЛОДИМИР СПИРКО, член УНС Відд. 5-го Б-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й., помер 8-го березня 1987 року на 77-му році життя. Нар. 3-го березня 1910 року в Україні. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Гелен, дві дочки-близнючки Реджіну і Лоретту та сина Реймонда. Похорон відбувся 11-го березня 1987 року на цвинтарі Матер Дольороза в Ґрінфілді, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Маріян Климишин, секр.

РУТ А. КУШНИК МІЛЛЕР, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., померла 25-го червня 1986 року на 60-му році життя. Нар. 1925 року в Алленбурґу, Турингія, Німеччина. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку сина Александра. Похорон відбувся 30-го червня 1986 року на цвинтарі Вайт Чепел в Трой, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Р. Татарський, секр.

ОКСАНА МАКОГІН, член УНС Відд. 346-го Т-ва „Львів" в Клівленді, Огайо, померла 11-го жовтня 1986 року на 56-му році життя. Нар. 1931 року в селі Озерник, повіт Рогатин, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку дочок Христину і Дарку, сина Юрія і двох внуків Чарлі і Джон. Похорон відбувся 14-го жовтня 1986 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

КАТЕРИНА (Довгань) ГАВРИЛЮК, член УНС Відд. 40-го ім. свв. Петра і Павла в Ірі, Па., померла 4-го березня 1987 року на 89-му році життя. Нар. 5-го травня 1898 року в селі Скоморохи, пов. Рогатин, Україна. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку чотири дочки, одного сина і 14 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Кальварія в Ірі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Ліпучук, секр.

МИХАЙЛО ГОЙДА, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Сіті, Па., помер 26-го лютого 1987 року на 67-му р. життя. Нар. 16-го грудня 1919 року у Форд Сіті, Па. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Джін, синів Михайла і Леррі та дочок Аніту і Марію. Похорон відбувся 2-го березня 1987 року на цвинтарі Лови Гевен в Кіттанінґ, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

ЯРОСЛАВА НЕСТОРОВИЧ, член УНС Відд. 472-го Т-ва Пласт в Чикаго, Ілл., померла 9-го січня 1987 року на 84-му році життя. Народилася в Україні. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку дочку Ірену Лімберґер, внучок Надю і Оксану, сестрінка д-ра Романа Трохимчука з родиною. Похорон відбувся 15-го січня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Стефанія Кочій, секр.